

๑

ทันทีที่หญิงสาวร่างบางอรชร ไบหน้าสวยหวานน่ารัก ผิวขาว
เนียนใสอมชมพู ดวงตากลมโตดงามแฝงแววม่นหมอง ก้าวเข้ามาในบ้าน
หลังใหญ่สีขาวทรงทันสมัยซึ่งโดยรอบมีต้นไม้ปลูกเรียงเป็นระเบียบ หญิง
สูงวัยร่างท้วมอายุประมาณห้าสิบต้นๆ ก็ร้องห้าม

“คุณเฟิร์น อย่าเพิ่งเข้าบ้านคะ ไปหลบบ้านเพื่อนก่อน คนเลวพวกนั้น
พาใครมาก็ไม่รู้ บอกว่าอยากดูตัวคุณเฟิร์น รีบไปเถอะคะเชื่อป้า”

“ไม่จำเป็น ยังไงเฟิร์นก็หนีไม่พ้น ช้าเร้วก็ต้องเจอ สู้เผชิญหน้ากันเลย
ดีกว่า ป้าก็รู้ ป้าแกวกับน้องเบียร์ยังอยู่ในมือพวกนั้น เราไม่มีทางเลือก”
ไบหน้าสวยหวานมองลงทันทีเมื่อนึกถึงความจริงที่ทำให้ไม่อาจเลี่ยงได้

“แต่ป้าว่ายืดเวลาไปสักพักดีกว่า คุณเฟิร์นก็รู้ว่าพวกนั้นเลวแค่ไหน
คิดเอาคุณเฟิร์นไปเป็นนางบำเรอของใครต่อใครเพื่อผลประโยชน์ของตัวเอง
แต่ละคนดูที่หน้ากามทั้งนั้น แล้วคุณเฟิร์นของป้าจะทนได้หรือ...ไม่แน่ อาจมี
คนมาช่วยเราก็ได้” ป้าหนูยังหวัง แม้จะแค่นใจที่ไม่อาจช่วยนายสาวได้

“ใครล่ะป้า ที่ผ่านมาทุกคนหนีกันหมดเมื่อรู้ว่าเฟิร์นกำลังจะไปเป็น

อีหนูของใคร แต่ก็ยังโชคดีนะที่คนเลวพวกนั้นคุ้มหัว พวกบ้าตณห์นั่นถึงไม่กล้าให้คนมาฆุดไปทำอะไรตามอำเภอใจ” ทอใหม่เอ่ยด้วยน้ำเสียงขื่นๆ อยกไปให้พ้นจากบ้านหลังนี้

ทั้งที่เป็นบ้านที่บิดามารดาสร้างมาด้วยกัน แต่กลับถูกคนเลวพวกนั้นยึดไปหมด รวมทั้งกิจการของบิดาด้วย เพราะความอ่อนแอของบิดาและไว้ใจน้องชายกับเมียรักมากเกินไป...หากคนเลวพวกนั้นไม่เอาชีวิตป้ากับน้องชายมาฆู่ เธอคงไม่ทนอยู่ให้คนพวกนั้นบีบบังคับ

ยิ่งคิดยิ่งเจ็บแค้นโชคชะต้ายิ่งหนัก

ทอใหม่จำได้ว่าเธอเคยมีชีวิตแสนสุขในบ้านหลังนี้ จนกระทั่งสิ้นมารดาไป บิดาก็พอรทัยกับชาญวุฒิ...ลูกชายซึ่งอายุมากกว่าเธอเกือบห้าปีเข้ามาในบ้าน และแนะนำในฐานะคุณผู้หญิงคนใหม่กับลูกชายคนโต หรือก็คือพี่ชายของเธอนั่นเอง เธอจึงได้รู้ว่าบิดาแอบเลี้ยงดูอรทัยกับลูกหลังจากแต่งงานกับมารดา

การที่อรทัยกับลูกเข้ามาอยู่ในบ้าน ทำให้เห็นพดล...น้องชายแท้ๆ ของบิดาและเป็นอาของเธอ ขยับกลับมาค้ำที่ในบ้านและเอาใจใส่สองแม่ลูกเป็นพิเศษ จนแก้วใจซึ่งเป็นพี่สาวแท้ๆ ของบิดาเธอเห็นแล้วไม่สบายใจ แต่ไม่ได้พูดอะไร ขณะเดียวกัน เธอรู้สึกไม่ชอบชาญวุฒิเอาเสียเลย เพราะเขามักจะมองเธอด้วยแววตาชิงชัง ไม่เหมือนแววตาของพี่ชายยามมองน้องสาว

ตลอดเวลาที่บิดามีชีวิตอยู่ ทุกอย่างในบ้านยังคงดำเนินไปตามปกติ สองแม่ลูกทำตัวเป็นคนดีไม่สร้างปัญหาให้ใคร แม้บิดาจะผลออกไปมีความสัมพันธ์กับแม่ฝ่ายสาวสวยข้างบ้านเพราะความเมา จนฝ่ายนั้นห้องและตายจากไปหลังคลอดบุตรชาย ป้าของเธออาสาเป็นคนเลี้ยงดูหลานชายเอง โดยตั้งชื่อว่าเบียร์ และพาเข้ามาอยู่ในบ้านตามความต้องการของบิดาโดยที่อรทัยไม่ค้ำน แต่กลับเห็นชอบด้วย

ต่อมาบิดาก็ล้มป่วยลงด้วยโรคมะเร็ง นพดลจึงอาสาดูแลกิจการให้

อ้างว่าอยากให้บิดาของเธอรักษาตัวให้หายก่อน แต่อาการป่วยก็ไม่ดีขึ้น มีแต่จะแยลงจนกระทั่งจากไปเมื่อสองปีก่อน

นพดล อรทัย และชาญวุฒียังทำตัวเป็นคนดีหลังสิ้นบิดาใหม่ๆ แต่จากนั้นไม่นานก็เผยธาตุแท้ออกมา อรทัยไล่คนเก่าคนแก่ออกหมดยกเว้น ป้าหนู พร้อมกับขยับฐานะผู้รักของนพดลมาเป็นสามีอย่างเต็มตัว ชาญวุฒิก็เรียกนพดลว่าพ่อได้สนิทปากโดยไม่ละอายท่ามกลางเสียงคำขมของแก้วใจ

ป้าของเธอเพียงคนเดียวไม่มีแรงพอที่จะสู้รบปรบมือกับคนเลวสามคนนั้น ในไม่ช้าก็หายตัวไปอย่างลึกลับพร้อมกับหลานชายอายุย่างเจ็ดขวบ

แรกๆ ทอไหมพยายามตามหาแต่ก็ไม่พบ ต่อมาความจริงก็กระจ่าง เมื่อเธอคิดจะแจ้งความ เธอยังจำเหตุการณ์วันนั้นได้ดี คนทั้งสามมาขวางไว้มองเธอด้วยแววตาดำกั่ว

‘ไม่ต้องไปแจ้งความหรอก ฉันเป็นคนเชิญป้าแก้วกับน้องเบียร์ไปพักผ่อนเอง ถ้าแกทำตัวดีๆ ทั้งสองก็จะปลอดภัย’ ชาญวุฒิบอกเสียงเรียบ นัยน์ตาดำกั่ว

‘หมายความว่ายังไง เพ็ร์นไม่เข้าใจ’ หญิงสาวจ้องมองอย่างคาดคั้น ‘ทำเป็นไรได้ยงสาไปได้หนูเพ็ร์น ก็หมายความว่าชีวิตสองคนนั้นจะรอดหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับหนู’ แม่เลี้ยงแสนดีตัวร้ายอธิบาย

‘ขอความกระจ่างมากกว่านี้ค่ะคุณอรทัย’ ทอไหมจ้องหน้าอีกฝ่ายอย่างทำทายเป็นปกตัวเองว่าไม่มีวันยอมให้คนเลวพวกนี้ขู่เป็นอันขาด

‘จะมากไปแล้วนะ คิดกำเริบกับคุณอร อาบอกให้ก็ได้ เพราะพี่แก้วรู้มากไปจึงต้องพาไปสงบปากสงบคำที่อื่น ส่วนแก...ถ้าทำตัวเป็นเด็กดีว่านอนสอนง่าย ออกไปกับคุณยศและลูกค้าของอาบ่าง พี่แก้วกับเบียร์ก็จะอยู่ดีมีสุข แต่ถ้าดื้อ อาไม่รับรองชีวิตสองคนนั้น’

คำขู่ของนพดลทำให้ทอไหมรู้ซึ้งแก่ใจ นพดลกำลังจะลงทุน

ทำธุรกิจหลังจากขายกิจการโรงแรมของพี่ชายไป จึงต้องการเงินทุนกับคนสนับสนุน

ยิ่งยศเป็นนักธุรกิจมากอิทธิพล อายุใกล้เลขหก เจ้าพ่อวงการเครื่องดื่มและธุรกิจโรงแรม มีเส้นสายในวงราชการและรู้จักนักการเมืองหลายคน จึงเป็นหนึ่งในเป้าหมายของนพดลที่จะดึงตัวมาร่วมหุ้นด้วยทางเดียวที่จะดึงความสนใจคนมากอิทธิพลอย่างยิ่งยศได้คือผู้หญิง เป็นที่รู้กันดีว่านายคนนี้มีบ้านผู้หญิง ยิ่งเป็นสาวสวยยิ่งชอบ จนบางคนแอบให้ฉายาว่า ‘เฒ่าที่น’ แต่ไม่กล้าพูดให้ได้ยิน เพราะเกรงกลัวอิทธิพลนั่นเอง

ทอใหม่ยิ้มขึ้นๆ จ้องมองคนเป็นอา พอดีจะเข้าใจความคิดของคนพวกนี้ ที่เธอยังอยู่ดีมีสุขได้เพราะพวกนี้กำลังจะใช้เธอเป็นของกำนัลเฒ่าที่นหรือผู้มีอิทธิพลรายอื่นเพื่อผลตอบแทนทางธุรกิจ โดยเอาปากกับน้องชายของเธอมาเป็นตัวประกัน บีบบังคับให้เธอจำยอม

‘อานพ เวิร์นชื่นชมความคิดไม่เหมือนมนุษย์ทั่วไปของอาจารย์ฯ แค่นี้ใช้มัยคะที่จะบอก เขาเป็นว่าเวิร์นรับทราบ แต่อย่าให้เวิร์นรู้ว่าป่าแก้วกับน้องเบียร์เป็นอะไรไป ไม่อย่างนั้นธุรกิจของอาพังแน่’

หญิงสาวขู่กลับนิดๆ นพดลได้ยินแล้วโกรธจัด จึงมือหมายจะฟาดใบหน้าสวยใสสักฉาดถ้าวรทัยไม่ขวางไว้ก่อน

‘อย่าคะคุณนพ ปล่อยให้ หนูเวิร์นก็แค่เด็กสาวปากกล้าคนหนึ่งจริงๆ แล้วไม่กล้าหอรอกจริงมัยจะ หนูเวิร์นคนดี’ แม่เลี้ยงแสนดียังคงปากหวานน้ำใจงามจนน่ามอบรางวัลนางร้ายเจ้าบทบาให้

‘จริงคะคุณนรทัย ได้ยินแล้วใช้มัยคะอานพ เวิร์นขอตัวก่อน’

ทอใหม่เดินขึ้นห้องแล้วล้มตัวลงนอน ชบหน้ากับหมอน ปล่อยให้ น้ำตาแห่งความอัดอั้นคับแค้นใจหลังรินออกมา

คิดถึงเรื่องราวในวันนั้น ทอใหม่ก็ถอนใจ... นับแต่วันนั้นมา เธอก็ถูกนพดลกับอรทัยพาไปให้ใครต่อใครประเมินค่าระหว่างรอยยิ้มยศ

ติดต่อกลับมา

ยิ่งยศเป็นเป้าหมายหลักของสองฟัวเมีย และโชคดีที่ฝ่ายนั้นยัง
ยุ่งอยู่กับการลงทุนธุรกิจตัวใหม่และเดินทางไปต่างประเทศบ่อย เธอจึง
อยู่รอดปลอดภัยมาได้จนถึงวันนี้ หากต้องตกเป็นอีหนูของเฒ่าหื่นเมื่อไร
เมื่อนั้นคงเหมือนตกรกทั้งเป็น เท่าที่ทราบ ยิ่งยศอยากได้ใครก็จะให้คน
มาพาตัวไปทันที ไม่ว่าจะเป็นคราหรือนางงาม

“คุณเฟิร์นเป็นอะไรไปรีเบล่าคะ อยู่ดีๆ ก็เงียบไป”

ป่าหนูดามด้วยสีหน้าเป็นกังวล ทอโหมจึงรู้ตัว

“ไม่เป็นไร เฟิร์นจะเข้าไปไหนๆ ก็ไม่มีทางเลี้ยงแล้ว” หญิงสาวบอก
อย่างเด็ดเดี่ยว

“คุณเฟิร์นรู้หรือคะว่าเป็นใคร”

“วันนี้นายยิ่งยศคงว่างพอที่จะมาดูตัวว่าที่อีหนูคนใหม่” ทอโหม
ประศตตัวเองแล้วเดินเข้าบ้าน ป่าหนูรีบตามเข้าไปด้วยความเป็นห่วง

หลังหึ่งคู้เข้าไปในบ้านแล้ว ชายหนุ่มซึ่งสวมเสื้ออินมอเตอร์ไซค์
รับจ้างซึ่งหลบอยู่หลังต้นไม้ริมทางก็เดินออกมา แล้วกลับไปนั่งรอที่
มอเตอร์ไซค์คู้ชีพ มั่นใจว่าไม่ช้าต้องมีคนออกมาจากบ้านหลังนั้นอย่าง
แน่นอน

คนมากอิทธิพลนั่งบนเก้าอี้รับแขกหฐูในบ้านหลังใหญ่ที่เจ้าของบ้าน
เต็มใจต้อนรับอย่างยิง บนโต๊ะรับแขกมีขนมกับเครื่องดื่มไว้บริการ

“คุณยศคะ ใจเย็นๆ นะคะ หนูเฟิร์นไปข้างนอกเดี๋ยวก็นมา ปกติ
ไม่เคยเหลวไหลละ” อรทัยรีบบอก

เมื่อเห็นว่าคนมากอิทธิพลกำลังจะทนไม่ไหว ก็นึกแค้นใจลุกเลี้ยง
ตัวตีว่าทำไมต้องเจาะจงออกจากบ้านวันนี้ด้วย กลับมาจะเล่นงานให้เซ็ด

“ผมต้องขอโทษด้วย ไม่ทราบว่าคุณยศจะให้เกียรติมาเยี่ยมวันนี้
ได้ข่าวว่างานรัดตัว อันที่จริงผมคิดจะพาหลานสาวไปหาคุณยศอยู่แล้ว

ต้องรบกวนให้คุณยศมาหาถึงบ้าน เกรงใจจริงๆ” นพดลกล่าวเหมือนเกรงใจ ถ้าไม่เป็นเพราะต้องอาศัยบารมีนายคนนี้ช่วย เขาไม่ยอมให้มาวางอำนาจในบ้านแน่

“ไม่เป็นไร ผมรอได้ วันนี้ตั้งใจมาพาหนูเฟิร์นไปทานข้าวสักมื้อ อยากเจอตัวจริง เห็นแต่ในรูป ไม่รู้ตัวจริงจะสวยน่ารักแค่ไหน ถ้าถูกใจละก็ทุกอย่างระหว่างเราก็ไม่มีปัญหา” ผู้มีอิทธิพลบอกพลางมองหน้าสองสามีภรรยาอย่างรู้ทัน

ยิ่งยกก้าวมาถึงระดับนี้ พบคนหลายประเภททั้งดีและเลว จนรู้ว่าคุณดีแท้จริงในสังคมนั้นหายากยิ่งกว่างมเข็มในมหาสมุทร เพราะส่วนมากคนดีมักเป็นเหยื่อคนเลวเช่นเขาเสมอ บางครั้งเขาก็อยากคบค้าสมาคมกับคนดีบ้าง แต่ไม่เคยทำสำเร็จ เพราะคนดีมักเดินสวนทางกับความต้องการของเขา ดังนั้นพวกที่ยึดมั่นในความดีจึงได้ไปเฝ้าพญามัจจุราชเสียส่วนใหญ่

“รับรองค่ะ ต้องถูกใจคุณยศแน่ ดิฉันเป็นผู้หญิงยังอดใจจําไม่ได้เลยนะคะ หนูเฟิร์นเธอสวยใส สะอาดบริสุทธิ์ไม่มีตำหนิ แถมกิริยามารยาทก็ดี อ่อนน้อมถ่อมตน” อรทัยรีบโฆษณาสรรพคุณของลูกเลี้ยงเหมือนนำเสนอสินค้าเกรดเอให้ลูกค้า

“พูดอย่างนี้ชักอยากเจอตัวแล้วสิ เกือบชั่วโมงแล้วยังไม่มาอีก ผมมีเวลาให้อีกห้านาที ถ้ายังไม่เห็นหน้าหนูเฟิร์น เห็นทีสัญญาะหว่างเราต้องพับไว้ก่อน”

ยิ่งยกชุนี่มๆ แต่กลับทำให้นพดลกับอรทัยหน้าซีดได้ เพราะนั่นหมายถึงต้องสูญเสียเงินมหาศาลไปด้วย

แต่แล้วก็ยิ้มออกเมื่อทั้งคู่เห็นทอโหมเดินเข้ามา อรทัยรีบเข้าไปจูงมือมายืนอยู่ตรงหน้ายิ่งยกทันที

“นี่คะคุณยศ หนูเฟิร์นของดิฉันกลับมาพอดี หนูเฟิร์น...ให้ว่าคุณยศเสียสิลูก คุณยศอุตส่าห์มารอเกือบชั่วโมงเพื่อจะพาหนูไปทานข้าว”

ทอโหมมีสีหน้าเย็นชา ยกมือไหว้ยิ่งยกเหมือนหุ่นยนต์ ดวงตากลม

โตจ้องมองคนมากอิทธิพลที่เคยเห็นเฉพาะในโทรทัศน์แล้ว นึกซึ้งซังแวตาทื่นกระหายที่สำรวจไปทั่วตัวของเธออย่างไม่เกรงใจ

ยิ่งยศมองสำรวจทั่วตัวคนตรงหน้าเหมือนพิจารณาซื้อแหวนเพชรราคาแพงแล้วยิ้ม...อรทัยไม่ได้โกหก เด็กคนนี้สวยงามน่ารักน่าใคร่ไปทั้งตัว เห็นแล้วอยากพาตัวไปวันนี้เลย แต่จำต้องห้ามใจไว้เพราะกลัวไปเกิน

“หนูเฟิร์นจะไม่แนะนำตัวให้รู้จักหน่อยหรือจ๊ะ เห็นหนูแล้วชักทิวอยากชวนไปทานข้าวด้วยกันสักมื้อ”

อรทัยเห็นยิ่งยศดูพอใจในตัวลูกเลี้ยงคนสวย จึงลอบยิ้มกับบพดลก่อนขยับเข้าไปใกล้ทอใหม่ กระซิบบินให้ได้ยินกันเพียงสองคน

“อย่าแผลงฤทธิ์นะน้องเฟิร์น ไม่อย่างนั้นนั้งแก้วกับน้องชายแกลำบากแน่”

ทอใหม่มองแม่เลี้ยงใจช้ำกับน้องชายแสนเลวของบิดาด้วยแวตาซิงซัง แต่จำยอมทำตามเพื่อชีวิตคนที่เธอรัก

“ชื่อทอใหม่คะท่าน ยินดีที่ได้รู้จักท่าน ท่านดูหุ่่ม หล่อกว่าในทีวีตั้งเยอะ รู้สึกยินดีมากเลยนะคะที่จะมีโอกาสรับประทานอาหารร่วมกับท่าน ไปกันได้เลยคะท่าน”

อรทัยกับบพดลนั่งอึ้ง ไม่คิดว่าทอใหม่จะพูดจาเหมือนผู้หญิงเจนจัด เท่ากับสร้างความหวาดระแวงให้ยิ่งยศคิดว่าพวกเขาย่อมแมวขาย ‘ร้านนักษะแก นังเฟิร์น’

ยิ่งยศมองหญิงสาวที่งดงามไปทั้งตัว ไม่มีที่ไหนต้องปรับเติมเสริมแต่งเหมือนสาว ๆ ยุคนี้แล้วยิ้มอย่างพอใจ แม้จะไม่แน่ใจว่าของกำนัลชิ้นนี้มีตำหนิหรือไม่ ทว่าใจกลับอยากได้มาเชยชมโดยเร็ว เป็นของมีตำหนิก็ดีเหมือนกัน จะได้ไม่ต้องออมแรง ยิ่งไงก็ถูกใจอยู่ดี แต่คำตอบแทนของสองผัวเมียนั้นต้องลดลงตามคุณภาพของสินค้า แต่ถ้าไม่ใช่ของมือสองจะตอบแทนอย่างงาม

“ชื่อเพราะนี่หนู แต่เรียกเสียแก่เชียว เรียกคุณยศก็ได้ผมไม่ถือ ถ้าพร้อมไปกันเลย ไม่แน่นะ พรุ่งนี้หนูอาจไม่ต้องอยู่ที่นี้แล้ว”

อรทัยกับบนพดลยิ้มหน้าบานเมื่อได้ยิน ท่อใหม่หน้าซีดลงเล็กน้อย ก่อนปรับสีหน้าให้เป็นปกติ บั้นท้ายยิ้มและเดินตามร่างสูงท่วมของยิ่งยศ ออกไปพร้อมผู้ติดตามสองคน

ป่าหนุเห็นแล้วตกใจ ไม่คิดว่าท่อใหม่จะใจกล้า รู้ทั้งรู้ว่าจะถูกยำยียังยอมไปกับไอ้แก่บ้าตณหานั่นอีก อยากช่วยก็ช่วยไม่ได้จึงได้แต่ภาวนาให้ท่อใหม่ปลอดภัย

ภายในห้องทำงานของผู้บริหารระดับสูงบนชั้นลิบแก้วของอาคารสำนักงานใหญ่ของบริษัทขนส่งครบวงจร ทั้งทางบก ทางเรือ และทางอากาศ ทั้งในและนอกประเทศ ซึ่งเป็นบริษัทข้ามชาติที่มีคนไทยเป็นเจ้าของ รายแรก ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ยืนหันหลังให้ประตู มองผ่านกระจกออกไปด้านนอก ใบหน้าคมเข้มสะกดตาขึ้นหนึ่งเฉย

จนกระทั่งเสียงโทรศัพท์ดังขึ้นทำลายความเงียบภายในห้อง ชายร่างสูงใหญ่จึงหันกลับ ตรงไปที่โต๊ะทำงานตัวใหญ่แล้วหยิบโทรศัพท์ขึ้นมากดรับ

“เป็นยังไง ได้เรื่องมั๊ยซีพ”

“ครับ” ผู้ช่วยคนสนิทตอบ

“ว่ามา”

“คนในบ้านนั้นเลวจริงๆ คิดใช้คุณท่อใหม่เป็นบันไดสู่ความสำเร็จ คุณท่อใหม่ไม่มีทางเลือก ทั้งป้าและน้องชายอยู่ในมือคนพวกนั้น คนเลวพวกนั้นส่งเธอให้ไอ้แก่ตณหากลับครับ”

“ใครกัน?”

“นักธุรกิจ นักบุญใจบาปฉาณาเฒ่าหื่นครับ ตอนนี้นำล้างพาคุณท่อใหม่ไปทานข้าวที่โรงแรมในเครืออมรรักษ์ เห็นที่ตองรีบช่วย ไม่อย่างนั้นอาจ

“ไม่ทันครับ”

“ดี เหมาะมาก ที่นั่นกำลังจะมีการแถลงข่าวของดารานักร้องดัง บอคนของเราให้เตรียมพร้อม อาจได้ออกแรง ฉันจะไปพบเพื่อนเก่าของ อาปัฐพีหน่อย” ชายหนุ่มลั้งจิบก็รีบออกจากห้องไปทันที

หลังจากขึ้นรถแล้ว ทอใหม่พยายามนั่งห่างจากร่างท่วมของผู้มาก อิทธิพลให้มากที่สุด ดวงตาคู่สวยปรากฏแวหวาดหวั่นทั้งที่สีหน้าเรียบเฉย เมื่อมืออวบหนาโอบไหล่บอบบางแล้วดึงตัวเข้าไปนั่งใกล้ๆ โดยไม่เกรงใจ คนขับรถ หญิงสาวเกือบผลัดออก แต่ดีที่ระงับทัน

ยิ่งยศเห็นท่าทางหวาดกลัวของเหยื่อสาวแสนโอชะแล้ว จึงยิ้มชอบใจ กิริยาของอีกฝ่ายทำให้รู้ว่าไม่เคยมีผู้ชายมาก่อน แรกพบทำปากเก่งจน เกือบเข้าใจผิดคิดว่าเคยมีผู้ชายมาแล้ว...แม่หนูน้อยคิดจะหลอกเขา ยัง อ่อนหัดนัก

“หนูเฟิร์น นั่งชิดประตูทำไม ที่ออกกว้าง ชยับมาใกล้ผมก็ได้ ไม่ต้องกลัว ทำตัวตามสบายและเป็นกันเองกับผมดีกว่า เพราะเราต้องอยู่ ด้วยกันอีกนาน” ยิ่งยศพูดเหมือนผู้ใหญ่มากใจดี แต่ความหมายกับนัยน์ตา เจ้าเล่ห์นั้นบอกให้รู้ว่าถึงอย่างไรเธอก็ไม่รอดแน่

ดวงตาคู่สวยทอประกายวาววับอย่างแค่นิจ แต่เธอก็ไม่กล้าทำตามหัวใจต้องการ เพราะนั่นหมายถึงชีวิตแก้วใจกับน้องชายต่างมารดาของเธอ จึงจำต้องทนฝืนยิ้มและขยับตัวออกห่างประตูรถเล็กน้อย ไม่กล้าเข้าไปใกล้ร่างท่วมใหญ่มากนัก

“ขอโทษค่ะเฟิร์น สลึมตัวไปหน่อย มันชินนะค่ะคุณยศ เวลาขึ้นรถ ชอบนั่งชิดประตู ยิ่งได้มานั่งรถคันเดียวกับผู้ใหญ่มากบารมีอย่างคุณยศ ยิ่งต้องเจียมตัวค่ะ” ทอใหม่จำใจยกย่องทั้งที่อยากด่าเต็มที่

ยิ่งยศมองใบหน้าสวยๆ ผิวเนียนละเอียด รูปร่างอวบอิมด้วยยสาวสะพรั่งแล้ว แทบอยากกระซอกตัวเข้ามากอดจูบให้หน้าใจ แต่เพราะ

ความฉลาดพูดของลูกไก่ในกำมือทำให้ไม่กล้าทำอะไรบูมบ่ามเพราะห่วงภาพพจน์ กลัวจะเสียค่าว่าผู้ใหญ่มาบารมีไป จึงต้องค่อยๆ ต้อนลูกไก่แสนสวยเข้าเล้า

“คิดมากเกินไปได้หนูเฟิร์น ผมไม่ใช่คนถือตัว ความจริงเราน่าจะสนิทกันมากกว่านี้ ชัยบมาอีกนิดสิ คุณอรทัยบอกว่าคุณเป็นเด็กดีว่านอนสอนง่ายไม่ใช่หรือ ไม่เห็นทำตามที่ผมบอกเลย” เขาเอ่ยพลางดึงร่างบางเข้าชิดแล้วโอบกอดไว้

ทอไหมตกใจไม่น้อย รีบยกมือขึ้นยันไว้ จ้องมองร่างท้วมอย่างชิงชัง ก่อนจะลืมหิ้วตัวแหวกออกมา

“จะทำอะไรนะ!”

“ต้องอย่างนี้สิถึงจะมีรสชาติหน้อย ฉันเอียนผู้หญิงที่ชอบทำตัวอ่อนหวานประจบเอาใจฉันเต็มที หนูนี้เข้าใจเล่น อย่างนี้ฉันชอบ” ในที่สุดยิ่งยกก็ออกลาย ท่าทีสุภาพหายไปทันที ใบหน้าที่เกราะหายยับเข้าชิดแก้มเนียนหวังสูดดมความหอมของแก้มสาว มีอวบน้ำใครสัมผัสสร้างงาม

ทอไหมพยายามฝืนตัวยับห่าง หากยอมพลีกายให้คนมากอิทธิพลที่เห็นจัดลวนลามในรถก็คงไม่ต่างอะไรกับหญิงบริการ ค่าของเธอจะด้อยลงทันที แต่คิดอีกที จะต่างอะไร อย่างไม่เสียดก็เห็นไม่พ้นชายแก่หยาบซ้ำมากอิทธิพลคนนี้อยู่แล้วเพราะเธอมีห้วงนั้นเอง...คิดแล้วก็แค้นใจชะตากรรมของตัวเองนัก หากไม่มีห้วงจะขอเล่นงานเข่าที่เห็นให้เจ็บแสบ

ยิ่งยกพอใจอาการชัดขึ้นของทอไหม เพราะช่วยเพิ่มรสชาติให้ชีวิตนี้วุ่นวายไปด้วยผิวแก้มเนียนนุ่มเบาๆ จ้องมองใบหน้าสวยหวานน่ารักหาตัวจับยากอย่างหลงใหล

“ยิ่งมองใกล้ๆ ยิ่งสวย ทั้งสวยทั้งหอมชื่นใจฉันจริงๆ หนูเฟิร์น” ยิ่งยกชื่นชม เสียงสั้นพรว่ และก่อนใบหน้าอวบเต็มไปด้วยเพลิงตัณหาจะได้สัมผัสแก้มเนียน เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้นจนต้องตัดใจกดรับ

“ใคร? โทร. มาทำไมตอนนี้ ไม่รู้หรือว่าฉันกำลังสนุกกับ...” ยິงยศ ตวาดตึงๆ โดยไม่เกรงใจใคร แต่พอนึกได้ว่าอาจไม่ใช่คนในปกครอง ก็ระงับทัน เกือบเปลือยหลุดไปว่า ‘ของเล่นชิ้นใหม่’

“แหม... ท่านขา ลืมมันแล้วเหอะคะไม่เห็นมาหาเลย” เสียงออดอ้อน ของหญิงสาวที่เพิ่งได้มาไม่นานดังขึ้น ทำให้หงุดหงิดนัก

“ถ้าเหงานักก็ลากผู้ชายสักคนไปแก้เหงา อย่าโทร. มากวนฉันอีก!”

เขาตวาดอย่างหงุดหงิดแล้วปิดโทรทัศน์ทันที คิดเข้าหาของเล่น ชิ้นใหม่อีกครั้ง แต่ของเล่นขยับออกห่างไปนั่งชิตประตู่เหมือนเดิม ครั้น จะดึงตัวมากอดไว้เสียงคนขับรถก็ขัดขึ้น

“ถึงแล้วครับท่าน”

ชายร่างท้วมรีบป้อนน้ำให้เป็นปกติทั้งที่หงุดหงิดไม่น้อย คิดจะ ขึ้นใจเล็กน้อยกลับถูกขัดจังหวะเพราะต้องรักษาภาพพจน์ให้ดียามปรากฏ ตัวในที่สาธารณะ ได้แต่จ้องมองของเล่นแสนสวยอย่างเสียดาย

“หนูเฟิร์น ถึงแล้ว เราเข้าไปกันเถอะ” ยິงยศรับน้ำเสียงกับคำพูด ให้สุภาพเหมือนเดิมก่อนลงจากรถ

พอลงจากรถได้ ท่อไหมก็รีบเดินเข้าโรงแรมทันทีโดยไม่รอคน แก้วบ๊าดันหลักนิต ร่างท้วมรีบเดินตาม นึกอยากสั่งสอนของเล่นแสนสวย นัก ท่าทางพยศไม่น้อย

“หนูเฟิร์นจะรีบไปไหน รอผมก่อน”

เสียงสั่งสุภาพแกมบังคับทำให้ท่อไหมจำต้องหยุดอย่างเสียไม่ได้ ดวงตากลมโตมองไปรอบๆ แล้วนึกซิงซังสายตาของผู้คนที่เดินผ่านไปผ่าน มาในโรงแรมนัก โดยเฉพาะสายตาดูถูกของพนักงานโรงแรมที่มองมา ต่างจากดวงตาคมของชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ซึ่งสวมเชิ้ตสีอ่อนกับกางเกงยีน หน้าตากับบุคลิกดูดีเกินมาตรฐาน สาวๆ หลายคนแอบเหลียวมองทว่า ใบหน้าหล่อเหลานั้นกลับนิ่งเฉย เขาเดินตรงมายังคนที่เธออยากหนีไปให้ไกล เบนสายตาผ่านใบหน้าสวยหวานของท่อไหมไปยังร่างท้วมของยິงยศแทน

“สวัสดีครับคุณยิ่งยศ ไม่คิดว่าจะเจอที่นี่ แต่เอ๊ะ...” ชายหนุ่มรีบหันไปยิงทอใหม่ จับมือเล็กนุ่มนวล “เฟิร์นจำ ยังไม่หายอนผมอีกหรือจ๊ะ”

ชายหนุ่มยิ้มมอบอุ่น

ทอใหม่จ้องมองเจ้าของมือแข็งแรงเหมือนต้องการบอกว่า ‘ฉันไปรู้จักคุณตั้งแต่เมื่อไหร่’ หญิงสาวมีสีหน้ามึนงงก่อนจะทำให้ชายหนุ่มที่

“เรื่องระหว่างเรานั้นจบแล้วละ เฟิร์นไม่เหมาะกับคุณ เธอคนนั้นคงเหมาะกับคุณมากกว่า”

“ใครบอกว่าจบ เธอคนนั้นไม่มีความหมายเท่าเฟิร์น” ชายหนุ่มรีบเอ่ยทันที

ทอใหม่ทำหน้าที่แสร้งนิดหนึ่ง จ้องมองผู้ชายแปลกหน้าที่ทำให้เธอมีนเพราะไม่รู้วารู้จักเธอได้อย่างไร แต่ไม่ว่าเขาจะเป็นใครก็ตามเธอก็นึกขอบคุณหากมาช่วยให้พ้นจากเงื้อมมือของเฒ่าที่น้อยอย่างยิ่งยศได้ หญิงสาวจึงจำต้องสวมบทนางเอกผู้นำสงสารเหมือนในละครต่อ

“ต่อให้ไม่มีความหมาย เฟิร์นก็กลับไปอยู่กับคุณไม่ได้ เพราะ... เพราะ...” ทอใหม่แสสร้งทำหน้าลำบากใจ พลังส่งสายตาไปทางยิ่งยศที่มายืนอยู่ข้างกาย

ได้ผล ชายหนุ่มส่งสายตากร้าวไปยังเฒ่าที่นมากอิทธิพลทันที

“คุณยิ่งยศ ผมขอบอกว่าเฟิร์นเป็นคนรักของผม อะไรๆ ที่คุณคิดกับเธอ ผมจะไม่ฉันทยอมให้มันเกิดขึ้นเป็นอันขาด ต่อให้คุณยิ่งใหญ่มากแค่ไหนก็ตาม”

ยิ่งยศจ้องมองชายหนุ่มที่อายุไม่เกินสามสิบห้า หน้าตาดีขั้นเทพ เช่นเดียวกับความเจ้าเล่ห์และเหี้ยมคม ในแวดวงธุรกิจชนสงทั้งในและต่างประเทศไม่มีใครไม่รู้จักรบมะ เจ้าพ่อวงการขนส่ง

บรมะใช้เวลาเพียงไม่กี่ปีก็พลิกฟื้นกิจการที่กำลังแย่งของตระกูลแทนปฐพี ผู้เป็นอาได้ ทั้งยังขยายกิจการจนใหญ่โตและเปลี่ยนชื่อบริษัทใหม่

คิดแล้วยังเจ็บใจไม่หาย เขาคิดว่าเพื่อนซี้ๆ อย่างปฐพีจะขายทอดกิจการให้ในราคาถูก แต่กลับเรียกตัวหลานชายกลับมาช่วย และไม่นานนักก็มีข่าวร่วมทุนกับบริษัทขนส่งสิ่งโคปรักกับญี่ปุ่นจนกลายเป็นผู้ถือหุ้นใหญ่แทน แต่ปรมะก็ไม่เคยก้าวกายธุรกิจที่เขาทำ เพราะอยู่คนละวงการกัน

ของเล่นชิ้นใหม่ของเขาจะเป็นคนรักของนายคนนี้ได้ยังไง สิหน่ามีนงแปลกใจของทอไหมเมื่อถูกทัก บอกให้รู้ว่าไม่รู้จักกันมาก่อนแน่

แสบนักระนั่งเด็กคนนี้ เห็นทมิ้มๆ ไม่มีพิษสงอะไร ที่ไหนได้... แสบอย่าบอกใคร อย่างนี้ยิ่งชอบ เขาไม่มีวันปล่อยไปแน่

“หึๆ เพิ่งรู้ว่าหนูเฟิร์นเป็นแฟนกับคุณ ไม่เห็นเคยบอก ถ้าจริงก็เท่ากับผมถูกหลอก เห็นทีต้องไปถามคุณอรทัยกับคุณนพดลให้รู้เรื่อง เห็นบอกว่ายังไม่เคยมีแฟน” ยิ่งยศจงใจชูทอไหมทั้งคำพูดและสายตาบีบบังคับให้เธอพูดความจริง แต่หารู้ไม่ว่าทอไหมไม่เคยสนใจชายโหดหญิงชั่วคุณนั้นอยู่แล้ว

“ที่คุณยศไม่รู้ เพราะคุณอาไม่ชอบคุณปรมะทั้งที่เรารักกันมานานแล้ว แต่เวลานี้คงเป็นไปไม่ได้แล้ว เพราะเฟิร์นต้องตอบแทนบุญคุณคุณยศ”

ยิ่งยศอึ้ง ขบครามแน่นอย่างโกรธจัด ถ้ามีนักข่าวอยู่ด้วยภาพพจน์เขาเสียหายแน่...นั่งเด็กแสบ ทำให้เขาเป็นคนเลวร้ายใช้อิทธิพลบีบบังคับคนอื่น

ปรมะยิ้มเย็น...ทอไหมหัวไวไม่ใช่เล่น

“ที่ผมช่วยหนูเฟิร์นเพราะสงสาร เห็นว่ากำลังเดือดร้อน ไม่คิดว่าจะเกิดการเข้าใจผิดไปกันใหญ่ คงต้องอธิบายกันยาว เราไปหาที่สงบๆ คุยกันดีกว่า” ยิ่งยศชวน นัยน์ตาวาวโรจน์น่ากลัว...อยากกำจัดหลานชายอดีตเพื่อนหน้าโง่งนักร

“ผมว่าไม่ต้องพูดแล้ว ไป...เฟิร์น ไปกับผม มีเรื่องเดือดร้อนทำไม ไม่บอกผม ไม่จำเป็นต้องไปพึ่งคนอื่น... คุณยิ่งยศคงไม่ว่านะครับถ้าผม

จะพาคนรักของผมไปเคลียร์ปัญหาส่วนตัว”

เอ๋อจบปรมะก็จูงเจ้าของมือเรียวยาวสวยไปต่อหน้าต่อตา

ยิงยศมองตามแล้วยิ้มน่ากลัว...มาเหยียบถ้ำเสือคิดหรือจะรอด

โรงแรมนี้เป็นของเขา คนของเขาอยู่เต็มไปหมด ไม่มีวันก้าวพ้นประตู

โรงแรมไปได้แน่

แต่เขาคาดผิด เพราะอีกฝ่ายไม่ใช่หมูให้เชือดง่าย ๆ

๒

ปรมะจุงมือเล็กบางมาถึงประตู ก็มีชายร่างสูงใหญ่ สีหน้านิ่งสนิท
แววตาเหยี่ยม สวมชุดสูทสีดำห้าคนเข้ามาขวาง

“โอ...ช่างให้เกียรติผมจริงๆ ไม่ต้องมาส่งก็ได้ ผมไม่ใช่แขกวีไอพี
ของคุณยิ่งยศสักหน่อย กรุณาหลีกเลี่ยงด้วย”

ปรมะเอ่ยเหมือนกระเช้า ทว่านัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มกลับแข็งกร้าว
จ้องอีกฝ่ายหนึ่ง

“คุณไปไม่ได้ แต่คนของท่านต้องอยู่” หนึ่งในห้าคนที่ขวางอยู่บอก
คราวนี้ปรมะยิ้ม แต่ดูแล้วเหมือนยิ้มเพชฌฆาตอย่างไรอย่างนั้น

ทอโหมพินิจผู้ชายแปลกหน้าที่รู้จักชื่อเธอแล้ว ก็คิด...บางที่ผู้ชาย
คนนี้อาจช่วยเธอได้ ทำทางใหญ่พอพืดพอเหวี่ยงกับเผาที่นทรงอิทธิพล
อย่างท่านของพวกมัน แต่ขอดูให้มันใจก่อน กลัวใหญ่ไม่จริง

“งั้นเหรอ แต่ฉันคงปล่อยให้แฟนอยู่กับท่านของพวกเขาไม่ได้
เหรอ อย่าขวางดีกว่า ไม่อย่างนั้นท่านคนดีของพวกเขาได้กลายเป็นท่าน
คนเลวแน่ ดูโน่น...ทัพนักข่าวเต็มไปหมด วันนี้มีตารานักร้องมาเปิดแถลง

ข่าวที่นี้ ถ้าไม่กลัวท่านของพวกนายดังกว่าดารานักร้องคนนั้นก็เชิญ
ชัดขวางได้เต็มที แต่ถ้าฉลาดก็จงหลีกทางซะ”

เอ๋อจบปรมะก็ดึงมือหญิงสาวเดินไปขึ้นรถคันหรูที่จอดรออยู่หน้า
โรงแรม แล้วขับออกไปโดยคนของยิ่งยศไม่กล้ายับเพราะคำขู่นั้น

ยิ่งยศเห็นแล้วก็โกรธแค้นนัก

‘แสนนักษะ! เอ้อปรมะ แต่อย่าคิดว่าจะรอด คนของฉันจะตามเก็บแก
เป็นเด็กไม่รู้จักอยู่ส่วนเด็ก’

เมื่อรถแล่นออกมาได้สักพัก ท่อใหม่ซึ่งเสียบมานานจึงหันไปพูดกับ
คนขับเป็นครั้งแรก

“ขอบคุณค่ะที่ช่วยฉันให้พ้นจากนายยิ่งยศ แต่ฉันไม่ไปกับคุณหรอก
เพราะฉันแน่ใจว่าไม่รู้จักคุณมาก่อน ฉันจะไม่ไปไหนกับคนแปลกหน้าเป็น
อันขาด”

ใบหน้าคมกระตุกเมื่อได้ยิน... ผู้หญิงคนนี้แปลกจริงๆ ดูภายนอก
บอบบางน่าถนอมน่าปกป้อง แต่กลับพูดจาไม่น่าปกป้องเท่าไร

“คุณไม่รู้จักผม แต่ผมรู้จักคุณดี ผมยังไม่ปล่อยคุณกลับไปบ้าน
นั้นหรอก เรามีเรื่องต้องพูดคุยกันยาว ถ้าคุณอยากรู้ว่าทำไมผมถึงรู้จัก
คุณและช่วยคุณไว้ อีกไม่นานคุณจะได้รู้ รับรองผมไม่คิดร้ายต่อคุณแน่
คุณท่อใหม่ อุบลรัศมี”

ท่อใหม่จ้องมองเขาอย่างแปลกใจที่เขาเรียกเธอเต็มยศ

“ฉันไม่สนหรอกว่าคุณจะรู้จักฉันดีแค่ไหน รู้แต่ว่าฉันเพิ่งเห็นหน้า
และรู้จักชื่อคุณเป็นครั้งแรก ฉะนั้นคุณยังคงเป็นคนแปลกหน้าสำหรับฉัน
แต่...” หญิงสาวจ้องมองคนแปลกหน้าที่ดูดีที่สุดในประเทศ “ถ้าคุณรู้จัก
ฉันดีอย่างที่ว่า คุณคงรู้ว่าถ้าฉันไม่กลับไปจะเกิดอะไรขึ้นกับคนที่ฉันรัก...
จอดีให้ฉันลงเถอะ ถึงยังไงคุณก็ช่วยฉันไม่ได้อยู่ดี”

จู่ๆ หญิงสาวก็กลายเป็นผู้หญิงอ่อนแอที่ท้อแท้สิ้นหวังเหมือน

ยอมรับชะตากรรม ทั้งที่เมื่อครู่ยังอวดเก่งเถียงเขาฉอดๆ

หรืออาจเป็นเพราะห่วงที่พันธนาการเธอไว้ ทำให้ยอมคนเลวพวกนั้นและต้องยอมจำนนต่อชะตาชีวิต?

แต่เขาเองก็ไม่ชอบเห็นคนสวยๆ ทำหน้าหม่นหมองเสียด้วยสิ

“จริงของคุณนะ ผมไม่ควรทำให้คุณเดือดร้อน เอาเป็นว่าคุณไม่ต้องห่วงว่าป่าแก้วกับน้องเบียร์จะเป็นอะไรไป ผมรับรองว่าคนพวกนั้นไม่กล้าทำอะไรแน่ ขอเพียงคุณยอมทำตามที่ผมบอกก็พอ”

ปรมระอยากให้ออโหมสบายใจ แต่กลับทำให้เธอสงสัยยิ่งขึ้น แม้ดวงตากลมโตะจะวาววับด้วยแสงแห่งความหวังก็ตาม

“ฉันขอคำอธิบายมากกว่านี้ได้ไหมคะ คุณปรมระ” ถ้อยคำหวานก็จริง แต่น้ำเสียงกลับจริงจังชอบกล

“ผมมีชื่อเล่นว่าแฟรงค์ครับ ไม่ต้องเรียกเต็มยศ ถ้าคุณจะให้ผมอธิบายก็ต้องมีข้อแลกเปลี่ยน” ปรมระตั้งใจตั้งข้อแม้ นัยน์ตาพราวระยับ

ออโหมชักไม่แน่ใจว่าจะหนีเสือปะจระเข้หรือเปล่า หญิงสาวหน้าบึ้งทันที

“ข้อแลกเปลี่ยนอะไร ถ้าเป็นตัวฉันละก็...กรุณาจดใ้หลังด้วย คุณก็ไม่ต่างจากนายยิงยศเท่าไร” ฉันน่าจะรู้ พวกเศรษฐีมากอิทธิพลอย่างพวกคุณชอบมีอิทธิพลเป็นเครื่องประดับบารมี ที่ยื่นมือเข้ามาช่วยคงเพราะอยากหักหน้านายยิงยศมากกว่า” หญิงสาวต่อว่าอย่างไม่กลัวเกรง

คุณถูกว่าสายหน้า หญิงสาวตรงหน้าช่างคิดเสียจนเขาไม่น่าช่วยเลย น่าจะปล่อยให้ นายยิงยศปั้นหัวบ้าง ทำทางพยศไม่ใช่เล่น

“ผมว่าคุณน่าจะหัดมองโลกในแง่ดีบ้างนะ ผมไม่เคยคิดเลี้ยงอิทธิพล เพราะไม่มีความจำเป็นต้องเสียเงินซื้ออิทธิพลมาเลี้ยง”

ปรมระเอ่ยอย่างมั่นใจ ออโหมจึงคิดได้...จริงสิ รูปร่างหน้าตาแบบนี้มีแต่อิทธิพลจะกระโจนเข้ามามากกว่า แล้วทำไมต้องยื่นมือมาช่วย ถ้าไม่หวังผล...ใครจะเอาชีวิตมาเสี่ยงต่อกรกับผู้มีอิทธิพลอย่างนายยิงยศ

ถ้าได้ผลตอบแทนไม่คุ้มค่า...แล้วเธอล่ะ มีอะไรให้เขา สมบัติเงินทองก็ไม่มี แล้วจะเอาอะไรไปแลกเปลี่ยน

“เงินอะไรล่ะที่คุณต้องการจากฉัน ขอบอกก่อนนะ สมบัติเงินทองนะ ฉันไม่มีให้” ทอโหมรีบบอก

“ผมรู้ คุณถูกแม่เลี้ยงกับอาณพของคุณปล้นสมบัติไปหมดแล้ว ข้อแลกเปลี่ยนของผมง่ายนิดเดียว คุณทำได้แน่ เพราะคุณเก่งออกเล่นงานนายยิ่งยศได้แบบที่ผมชอบ แต่ยังบอกอะไรมากกว่านี้ไม่ได้ ต้องหนีคนของนายยิ่งยศก่อน มันใช้วินมอเตอร์ไซด์ตามล่าเรา สงสัยจะเสียชีวิต อีหนูอันตรายอย่างคุณนะเพิร์นจ๋า” ประมยังมีอารมณ์เย้าแหย่ทั้งที่เห็นเงาเพชรฉมาตอยู่ตรงหน้าแต่กลับไม่ตกใจ

“ระวังค่ะ!”

ทอโหมร้อง ก้มหัวหลบเมื่อเห็นคนที่มอเตอร์ไซด์รับจ้างที่มาประชิด แล้วหยิบปืนขึ้นจ่อกระบอกด้านคนขับ หวังจะยิงเข้ามาในรถ แต่สีหน้าท่าทางของประมยังสงบ เขาไม่ตกใจและบังคับพวงมาลัยขับรถไปเรื่อยๆ

“คุณประม มีคนจะฆ่าคุณ!” ทอโหมตะโกนลั่นรถ คิดว่าอีกฝ่ายความรู้อีกซ้า

“ไม่ต้องกลัว รถคันนี้กันกระสุนทั้งคัน ผมไม่ตายง่ายๆ หรือคนที่ตายง่ายนะคือพวกไม่เจียมต่างหาก”

ทันใดนั้นทอโหมก็เห็นมอเตอร์ไซด์พลิกคว่ำ คนขับนอนคว่ำหน้า ไม่ตายก็เลี้ยงไม่โต แต่หญิงสาวก็ไม่มีโอกาสได้อยู่รับรู้เพราะชายหนุ่มขับรถไปเรื่อยๆ และเธอก็ไม่คิดจะถาม มีเรื่องที่ต้องคิดอีกมากมาย รวมถึงเรื่องความปลอดภัยของป่ากับน้องชายที่เขาบอกว่าไม่ต้องห่วง

หญิงสาวหันไปมองใบหน้าหล่อเหลาที่หันข้างให้ แล้วบอกตัวเองว่าไม่ควรถามเขาในเวลาอัน รอให้ถึงจุดหมายก็ยังไม่สาย อย่างไรเสีย เธอก็ไม่มีทางเลือกมากนัก คงต้องลองเสี่ยงเลือกหนทางที่ผู้ชายคนนั้นมอบให้ แม้จะรู้จักเขาแค่ชื่อก็ตาม

ยิ่งยศฟังลูกน้องคนสนิทโทร. มารายงานเรื่องที่มีมือปืนซึ่งตามเก็บ
 ประมุขลูกน้องของอีกฝ่ายขับรถชนจนมอเตอร์ไซค์พลิกคว่ำ ปางตายแล้ว
 คนมาเกอิทธิพลก็ไม่เอื่อยอะไรสักคำ ทว่านายน์ตาวาวโรจน์ ลังเสียงเย็น
 ก่อนตัดสัญญาณ

“ถ้ามันปางตายก็ทำให้มันตายไปเลย จะได้ไม่ต้องเปลืองค่ารักษา”

ไอ้ประมุข เห็นทีจะปล่อยไว้ไม่ได้แล้ว คิดลูปคมคนอย่างฉัน นั่งเด็ก
 แสบนั้นอีกคน คิดว่าจะหนีพ้นระอะ ไม่ช้าต้องกลับมาร้องขอความเมตตา
 จากฉัน เห็นทีต้องให้ใครไปเชิญตัวญาติเจ้าเล่ห์ของน้องเด็กนั้นมาหน่อยแล้ว’

เวลาผ่านไปไม่ถึงชั่วโมง อรทัยกับนพดลก็มายืนอยู่ตรงหน้ายิ่งยศ
 ในชุดทาส์หลังงาม โดยมีผู้ชายร่างสูงใหญ่กำยาใบหน้าไร้ความรู้สึกยืน
 ขนาบอยู่สองคน ใบหน้าอวบกลมของเจ้าของบ้านยิ้มให้เขารับเชิญที่ไม่อยาก
 ได้บัตรเชิญเท่าไรนัก เพราะบัตรเชิญหน้าเหย้มกล่าวคำเชิญสั้นๆ ว่า

‘ท่านต้องการพบตัวน’

ก่อนจะพาตัวมา

“คุณยศคะ ความจริงไม่ต้องส่งคนไปรับเราสองคนก็ได้ แคโทร. มา
 ดิฉันกับคุณนพก็รีบมาแล้วค่ะ”

อรทัยทำใจดีสู้เสือ สอดสายสายตาไปรอบๆ เพื่อหาท่อไหม แต่
 กลับไม่พบ แล้วแทบสะดุ้งเมื่ออีกฝ่ายเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นชา

“มองหาใคร คุณอรทัย ถ้าหาหนูเฟิร์นละก็ไม่ต้องหา เพราะไม่ได้
 อยู่ที่นี้ หนีตามแฟนไปแล้ว...พวกคุณทำให้ผมเกือบเสียชื่อ บอกมา จะชดใช้
 ยังไง”

“เป็นไปไม่ได้ครับ หลานสาวผมไม่เคยมีผู้ชายคนไหนมาข้องแวะ
 ผมดูแลใกล้ชิด ไปไหนมาไหนอยู่ในสายตากับคุณอรตลอด ถ้ามีแฟน
 ผมต้องรู้สิครับ” นพดลทำตัวเป็นผู้ปกครองที่ดีแก่ตัวแทนหลานสาว

“คุณยศลือพวกเราเล่นหรือเปล่าคะ เป็นไปไม่ได้ค่ะ หนูเฟิร์นไม่เคย
 คบหาผู้ชายคนไหนโดยที่ผู้ใหญ่ไม่รู้ แกเป็นเด็กดีเชื่อฟังผู้ใหญ่ค่ะ” อรทัย

พูดเข้าข้างลูกเลี้ยง

“เด็กดีที่เห็นปลอมยให้ชายหนุ่มแปลกหน้ามากกว่าหาว่าผมแฉ่งแฟน โดยไม่แยงสักคำ แฉมดีใจจนออกนอกหน้า รุ้ม้ยแฟนหนูเฟิร์นเป็นใคร”

ยิ่งยศจ้องหน้าจนคนทั้งคู่สะท้านไปทั้งตัว นึกแค้นทอใหม่ ไม่คิดว่า จะถูกตลบหลังได้

“คุณยศคะ ใจเย็นๆ ค่ะ บางทีอาจมีการเข้าใจผิดก็ได้ ดิฉันไม่ทราบจริงๆ ว่าหนูเฟิร์นมีแฟนแล้ว”

คราวนี้อรทัยหาข้อแก้ตัวให้ตัวเอง นึกอยากจับทอใหม่มาทุบตีให้ น่วมถ้าทำได้

“ถ้าคุณไม่ทราบผมจะบอกให้ ผู้ชายคนนั้นชื่อ ประมะ นาวิทรัพย์ เจ้าพ่อขนส่งระหว่างประเทศ”

อรทัยกับนพดลตกตะลึงเพราะคาดไม่ถึง และพูดออกมาพร้อมกัน

“เป็นไปได้”

“ได้ไม่ได้พวกคุณก็ต้องซดใช้ให้ผม นอกเสียจาก...” ยิ่งยศแสวง ทำเป็นล้งเล มองหน้าทั้งคู่อย่างแฝงนัย

“บอกมาเถอะค่ะคุณยศ ดิฉันกับคุณนพินดีทำตามทุกอย่าง” อรทัย รีบพูดเอาใจ เวลานี้สิ่งที่ปรารถนายิ่งกว่าเงินทองคือชีวิต

“ไม่เกินพรุ่งนี้เย็นต้องพาหนูเฟิร์นมาหาผมที่นี่ ผมไม่สนว่าพวกคุณ จะใช้วิธีไหน เลยทำโม่งเย็นเมื่อไหร่ระวังจะไม่มีบ้านซุกหัวนอนและอาจ ทำมาหากินไม่ได้”

ชู่แล้วยิ่งยศก็กลับเข้าข้างในทันที ไม่สนใจสองผัวเมียที่ยืนตะลึง เพราะคำชู่ของเขา อรทัยกับนพดลไม่เคยอยู่ในสายตาเขาอยู่แล้ว เขาแค่สนใจ หลานสาวคนสวยที่ทั้งคู่คิดจะประเคนให้เท่านั้น เขารู้ว่าสองคนนั้นคิดอาศัย อิทธิพลของเขาเอื้อประโยชน์ให้ธุรกิจตัวเอง...ฝันหวานเกินไป ถ้าไม่เป็น เพราะนั่งเด็กแสบแสนสวยนั้น คนอย่างเขาหรือจะลדתตัวมาคบค้าด้วย... นั่งเด็กแสบนั้นกล้ามาลอบคุมเขาทั้งที่ไม่เคยมีสาวคนไหนกล้าทำมาก่อน

ยิ่งคิดก็ยิ่งแค้น... ถ้าได้ตัวมาจะขี้ให้แหลกคามือ สั่งสอนให้สำนึก
ที่บังอาจมาลอบคมผู้ยิ่งใหญ่อย่างเขา

“เสบนักกะนังเพิร์น ไม่คิดว่ามันจะกล้ำตลบหลังพวกเรา” อรทัย
บ่นอย่างแค้นจัดทันทีที่ขึ้นรถ ก่อนที่นพดลจะขับออกจากคฤหาสน์ของ
ยิ่งยศทั้งสี่หน้าเคียดจัด ปกติเธอมักควบคุมอารมณ์ได้ แต่ครั้งนี้ทอโหม
ทำเธอเสบจนแทบอยากจับตัวมาลับเป็นชิ้นๆ ถ้าทำได้

“จะบ่นไปทำไม รีบหาทางลากตัวกลับมาดีกว่า คุณยศให้เวลาถึง
พรุ่งนี้เย็น” นพดลดูใจเย็นผิตปกติ

“จะไปลากตัวจากไหน ไม่รู้ไปอยู่ไหนด้วยซ้ำ คุณประมะไม่ใช่ว่า
ซี้ๆ ที่เราจะขู่ได้” น้ำเสียงของอรทัยยังขุ่น... ถ้าเป็นคนอื่นจะไม่หนักใจ
ใครๆ ก็รู้ว่าประมะเป็นใคร เขาเป็นนักธุรกิจหนุ่มม้ามืดและมีชื่อเสียงด้วย
หากทำอะไรบู่มบ่ามต้องเดือดร้อนแน่ แม้แต่คนมากอิทธิพลอย่างยิ่งยศ
ยังไม่คิดลงมือเอง ที่สำคัญ... ทอโหมไปรู้จักผู้ชายคนนี้ตั้งแต่เมื่อไร

“ก็ผู้ชายของเราแทน ลืมไปแล้วหรือ ไฟตายยังอยู่ที่เรา แค้โทร. หา
ทีเดียว ต่อให้มันไปอยู่ที่ไหนก็ต้องกลับมาหาพวกเรา คนมีห้วง ยิ่งไงๆ
ก็ลัดห่วงไม่พ้นหรอก” นพดลไม่กังวล เพราะเขารู้จุดอ่อนของทอโหมดี

“จริงสิ ฉันไม่น่าลืมเลย มัวแต่กลัวคำขู่ของคุณยศกับอนาคตของเรา
ลืมนึกถึงเรื่องนี้ไปเลย คอยดูนะ กลับมาเมื่อไหร่จะสั่งสอนให้หลายจำ”
อรทัยดาวาวอย่างน่ากลัว คิดวิธีที่จะสั่งสอนทอโหม

“ถ้าแค้นนักทำไม่โทร. หาเลยละ”

“นั่นสิ ทำไม่โทร. หา” อรทัยหยิบโทรศัพท์มากดโทร. หาทอโหม
ทันที มั่นใจว่าอีกฝ่ายต้องรีบกลับมาตามคำขู่อย่างแน่นอน

ประมะพาทอโหมมายังบ้านหลังใหญ่บนเนื้อที่กว่าห้าไร่ รมรื่นไปด้วย
ต้นไม้ใหญ่และไม่ดอกหลากชนิดทั้งไทยและเทศ ตัวบ้านสร้างแบบ

ผสมผสานระหว่างไทยกับตะวันตก ดูแล้วกลมกลืนกันได้อย่างไม่น่าเชื่อ
กำแพงสูงโอบล้อมตัวบ้าน บริเวณทางเข้ามียามรักษาการณ์อยู่

ทอไหมรู้สึกเหมือนหลุดเข้ามาในคฤหาสน์หลังใหญ่มากกว่าจะเรียกว่าบ้าน ดวงตากลมโถมองเขา

“บ้านคุณหรือ?”

“ไม่ใช่บ้านผม แต่เป็นบ้านที่ผมอยู่มาตั้งแต่เล็ก บางทีคุณอาจรู้จัก
เจ้าของบ้านก็ได้ เชิญครับ” ประมะลงจากรถแล้วเดินมาเปิดประตูรถให้
หญิงสาว

“ขอความกระจางมากกว่านี้ค่ะคุณประมะ”

“เรียกผมว่าแฟรงค์ลี เรียกชื่อผมเต็มยศแล้วฟังดูห่างเหิน ผม
ไม่ชอบ” เขาสั่งราวกับเธอเป็นลูกจ้าง

“เสียใจที่ต้องบอกว่าทำตามไม่ได้ เพราะเราไม่ใช่คนคุ้นเคย แต่เป็น
คนแปลกหน้า” ทอไหมปฏิเสธ

ประมะมองหน้าสวยหวานน่ารักที่ดูจริงจังแล้วอยากแก้มองต่อ

“เสียใจเหมือนกันที่ต้องบอกว่าไม่ซ้าก็ต้องคุ้นเคยอยู่ดี คุณทอไหม
แต่ตอนนี้อยู่ตามผมมา มีคนรอพบคุณอยู่”

เอ่ยจบประมะก็ถือวิสาสะจูงมือเรียวยาวเล็กพาเดินอ้อมไปด้านหลังซึ่งเป็นสวนขนาดย่อมอยู่ริมสระน้ำ ไม่ไกลนักมีศาลาสีขาวทรงไทย ถัดจาก
ศาลามีต้นไม้ที่แผ่กิ่งก้านสาขา หญิงชราร่างท้วมผมสองสียืนอยู่ บริเวณ
ใกล้กันนั้นมีหญิงสาวหน้าตาดียืนอยู่ด้วย ดูแล้วน่าจะอายุมากกว่าทอไหม
สักสองสามปี

“ถ้ามีต้นเฟิร์นมาปลูกตรงนี้บ้างก็คงจะดีนะหนุ่มล”

หญิงชราพูดกับหญิงสาวข้างกาย ทว่าหญิงสาวกลับให้ความสนใจ
หลานชายเจ้าของบ้านที่กำลังเดินเข้ามาพร้อมสาวสวยน่ารัก พลันใจก็ไหววบ
รู้สึกไม่ชอบหญิงสาวที่ชายหนุ่มพามา แต่จำต้องยิ้มรับเมื่อทั้งคู่เข้ามาใกล้

“คุณแฟรงค์พาใครมาคะ” หญิงสาวทักเสียงหวาน

หญิงชราหันมามอง ใบหน้าอ้อมเอิบดูสง่าซึ่งสวมแว่นสายตายิ้มให้
ผู้มาใหม่ทันที

ทอไหมเปลอมองตาไม่กะพริบ รู้สึกคุ้นหน้าอย่างบอกไม่ถูก เหมือน
เคยเห็นที่ไหน ก่อนจะอุทานออกมาเบาๆ

“คุณย่าสร้อย...”

“ใช่ ย่าเองจะหนูเฟิร์น ย่าดีใจที่หนูยังจำยายแก่น่าสงสารที่สลบอยู่
หน้าบ้านหนูเมื่อเจ็ดปีก่อน แล้วหนูช่วยไว้ได้” หญิงชราตรงเข้าไปหา
ทอไหมและกอดร่างบางไว้อย่างรักใคร่เอ็นดู

เมื่อเจ็ดปีก่อนท่านหญิงหลานไปเที่ยวตามลำพัง และด้วยความ
อยากใช้ชีวิตแบบเดิมจึงตัดสินใจขึ้นรถเมล์ไปหาเพื่อน ลืมคิดไปว่าสวม
สร้อยทองห้อยพระและมีแหวนเพชรหนึ่งการัตสวมนิ้วอยู่ พอลงจากรถ
ขณะกำลังเดินเข้าซอยก็มีเด็กหนุ่มสองคนเดินตามมาและเข้ามาทัก
จากนั้นก็ถูกฟาดท้ายทอยจนสลบ มารู้สึกตัวอีกทีก็อยู่ในห้องนอนที่ไม่คุ้น
และเห็นเด็กสาวหน้าตาสะสวยยิ้มให้

‘คุณย่าฟื้นแล้วหรือคะ’

เด็กสาวถาม ทว่าผู้ถูกถามกลับจำอะไรไม่ค่อยได้และปวดศีรษะ
จนต้องกุมเอวไว้ แล้วจ้องหน้าเด็กสาวนิ่ง

เด็กสาวยิ้มให้อย่างมีไมตรี ‘สงสัยคุณย่าจะเจ็บตรงที่ถูกฟาด
รอดี๋ยวนะคะ เฟิร์นจะไปเรียกป้าแก้วมาดู’

เด็กสาวหายไปสักพักก็กลับมาพร้อมหญิงร่างท้วมอายุเฉียดเลขห้า

‘ไม่เห็นมีอะไรน่าตกใจเลยนี่ลูก คุณย่าเก็บตกของเฟิร์นคงยังมึนหัว
อยู่ สักพักก็ดีขึ้นเอง’ คนเป็นป้าพูดให้หลานสาวสบายใจ เมื่อเห็นว่าหลานสาว
วิตกเกินเหตุ ก่อนยิ้มให้อย่างเอ็นดูราวกับจะบอกว่า ‘เป็นแอมมาก’

‘ป้าแก้วแน่ใจนะคะว่าไม่ต้องพาคุณย่าไปหาหมอ เฟิร์นกลัวว่า
สมองจะได้รับการกระทบกระเทือน เราควรพาไปหาหมอดีกว่า’ เด็กสาว
ดูจะห่วงหญิงชราเก็บตกเป็นพิเศษ

‘ก็ได้ แม่คนมีน้ำใจ ไปก็ไป’ คนเป็นป้ายอมในที่สุด

‘เดี๋ยวก่อนคะป้าแก้ว เราถามคุณย่าก่อนดีกว่าว่าหิวมั๊ย’ เด็กสาวยังมีแก๊จห่วงเรื่องปากท้องของหญิงชราซึ่งจ้องมองเธอหนึ่งก่อนเอ่ยว่า

‘ขอใจหนูที่มีน้ำใจกับคนแก่ ย่าไม่เป็นไรมาก แค่มินๆ เท่านั้นเอง’

‘เรียกว่าเฟิร์นก็ได้คะ เห็นหน้าคุณย่าแล้วทำให้นึกถึงคุณย่าที่เพิ่งจากไป เฟิร์นเลยอยากช่วยคะ คุณย่ามีเบอร์ญาติไหมคะ เฟิร์นจะโทร. บอกกลัวจะเป็นห่วง’

หญิงชรายิ้มให้ นึกชมความฉลาดและมีน้ำใจของอีกฝ่ายจนอยากอยู่ต่อสักกระยะหนึ่ง ทั้งที่รู้ว่าหลานชายตัวดีคงตามมาให้รุ่น ส่วนคนอื่นนั้นทำไม่หวัง

‘ย่าชื่อสร้อยจ๊ะ หนูเฟิร์น มาหาญาติที่กรุงเทพฯ แต่ถูกดักตีหัวชิงทรัพย์ รู้สึกตัวอีกทีก็เจอหนูนี่แหละ’ หญิงชราเผยความจริงเพียงครั้งเดียว อยากทดสอบน้ำใจเด็กสาว

‘ถ้าฉันคุณย่าทานข้าวก่อน แล้วเฟิร์นกับป้าแก้วจะพาไปหาหมอจะได้ตรวจให้แน่ใจ กลัวมีเลือดคั่งในสมอง’

หญิงชราชยับปากจะปฏิเสธ แต่ป้าของเด็กสาวซึ่งพูดขึ้นก่อน

‘อย่าขัดใจหลานสาวดิฉันเลยคะคุณ คือแกร็กคุณแม่ของดิฉันมากทานเลี้ยงมากับมือ ท่านเพิ่งจากไปไม่นาน แกเลยเป็นโรคคิดถึงคนแก่และขี้สงสารคนแก่’

นึกถึงอดีตแล้ว คุณสร้อยก็มองหน้าหญิงสาวที่ท่านรักและเอ็นดูเหมือนหลานแท้ๆ ท่านได้รับการดูแลเอาใจเป็นอย่างดีระหว่างพักรักษาตัวที่บ้านทอไหม เป็นเวลาหลายเดือนกว่าจะยอมโทร. หาหลานชายตัวดีให้มารับ... ทั่วเวลาผ่านไปไม่กี่ปีได้เปลี่ยนเด็กสาวใส่เสื้อน่ารักเป็นหญิงสาวช่างคิด แวดตาหม่นหมองไร้ความสุข แม้หน้าตารูปร่างจะงดงามน่ารักจนเป็นที่สะดุดตาผู้พบเห็น แต่กลับดูไม่มีชีวิตชีวาเท่าที่ควร ท่านอยากให้ออไหม

กลับเป็นเด็กสาวร่าเริงสดใสเหมือนเดิม เหมือนเมื่อครั้งที่ท่านพักอยู่ด้วย

তোইমমংহনাকুন্সরীয়ে গোবলিমহৃৎশরাতীতাহীচেওকলয়জাক
 ความคิดถึงที่มีต่อคุณย่าที่รัก เพราะได้อยู่ใกล้แล้วเหมือนท่านยังมีชีวิตอยู่
 อาจเพราะเรื่องราวที่เกิดขึ้นในครอบครัวหลังคุณสร้อยจากไปทำให้ลืมนึกถึงใครต่อใครและลืมความสุขในชีวิตไป เวลานี้อีกฝ่ายมาปรากฏตัว
 ตรงหน้าอีกครั้งทำให้อยากมีช่วงเวลาแห่งความสุขบ้าง อยากย้อนเวลากลับไปหาอดีต ไม่อยากอยู่กับปัจจุบันที่ต้องต่อสู้กับคนเลวพวกนั้นตามลำพัง

“เฟิร์นไม่คิดว่าจะได้พบคุณย่าอีก ตอนนั้นคุณย่า...เอ่อ...” หญิงสาว
 เงียบไปอึดใจหนึ่ง ไม่รู้ว่าสมควรพูดดีหรือไม่ ก่อนตัดสินใจพูดต่อ
 “ผอมกว่านี้มากค่ะ แต่เฟิร์นดีใจที่สุดที่ได้พบคุณย่าอีกครั้ง”

เมื่อเรียวยสวยยืนไปจับมืออวบของหญิงชราแล้วยิ้มหวาน ทว่านัยน์ตา
 กลับยิ้มไม่ออก คล้ายมีหยาดน้ำเอ่อคลอ บอกตัวเองว่าอยากเข้าไปซบอก
 แล้วบอกล่าทุกอย่างให้ฟังเหมือนครั้งที่ท่านอยู่ด้วย แต่การจากไปโดย
 ขาดการติดต่อเกือบเจ็ดปีทำให้ไม่กล้า

“คุณย่าครับ ผมว่าหนูเฟิร์นของคุณย่าคงอยากกอดคุณย่า แต่กลัว
 เสียฟอร์ม... คุณতোইมมংหনাকুন্সরীয়ে อยากกอดย่าผมก็กอดได้เลย ผมไม่หวง”
 ปรมะตัดสินใจแทน เขาสังเกตท่าทีของতোইมมংหনাকুন্সরীয়েตลอดเวลา ไม่อยากเห็น
 คนโปรดของย่าเขาต้องทุกข์

แต่ความหวังดีของเขากลับได้รับแวตาดำซุนเคืองจากหนูเฟิร์นของ
 คุณย่าเป็นสิ่งที่ตอบแทน เหมือนอีกฝ่ายจะบอกว่า ‘จูนไม่เข้าใจเรื่อง’

สาวสวยอีกคนมองতোইมมংหনাকুন্সরীয়েด้วยแวตาริษยา เมื่อหลานชายเจ้าของ
 บ้านให้ความใส่ใจเป็นพิเศษ ที่กับคนอื่นทำเย็นชา ไม่เว้นแม้แต่คนดูแล
 คุณสร้อยอย่างเธอ ซึ่งมีบิดาเป็นเพื่อนสนิทของปฐพี บุตรชายคุณสร้อย
 ที่เลือกไปใช้ชีวิตอย่างสงบด้วยการเข้าวัดหันหน้าเข้าหาพระธรรม หลังส่ง
 มอบงานบริหารทั้งหมดให้ปรมะดูแลรับผิดชอบ

“หนูเฟิร์นอย่าไปฟังหลานปากเสียของย่าเลย ที่นี่แดดร้อน เข้าบ้าน

ก่อนดีกว่า” ความห่วงใยของหญิงชราที่มีต่อทอใหม่ ยิ่งทำให้สาวสวยข้างกายท่านหมั่นใส่ผู้มาใหม่ยิ่งกว่าเดิม

‘ทำตัดจรีตบั้นหน้าอมทุกข์ คิดเรียกคะแนนเห็นใจจากคุณย่ากับคุณแพรรงค์ละสิ’

“คุณย่าคะ จะไม่แนะนำมาให้แขกของคุณย่ารู้จักเธอคะ มลน้อยใจนะเนี่ย” หญิงสาวตัดพ้อ โบหน้าสวยแสวงทำเป็นงอแง

“จรีสิ ย่าลืมนะ หนูเฟิร์น...อย่าขอแนะนำคนดูเลยนะ นี่หนูมล หรือ นฤมล...หนูเฟิร์นไม่ใช่แขก แต่จะมาอยู่กับย่าในฐานะหลานอีกคน”

ได้ยินสิ่งที่หญิงชราบอก นฤมลก็ขุ่นใจ ทว่าแสวงยิ้มอย่างมีไมตรี

“แหม...หลานสาวคนใหม่ของคุณย่าน่ารักจัง ยินดีต้อนรับคะคุณเฟิร์น”

“ยินดีที่รู้จักคะคุณมล เฟิร์นแค่ตามคุณปรมะมาเยี่ยมคุณย่าคะ”

ทอใหม่ไม่เอากำปัญหามาสู่หญิงชราที่เธอรักเหมือนย่าแท้ๆ เธอรู้ว่าคนพวกนั้นต้องบีบบังคับให้เธอกลับไปอยู่ดี ที่แรกคิดอาศัยคนตัวสูงใหญ่ข้างกายเป็นที่พึ่ง แต่พอรู้ว่าเป็นหลานชายคุณสร้อยก็เลิกคิด ลุกกลับไปผจญกับคนพวกนั้นเองดีกว่า

“ใครบอกว่าผมพาคุณมาเยี่ยมคุณย่า ผมพาคุณมาอยู่ด้วยต่างหาก คุณย่าครับ ว่าที่หลานสะใภ้กำลังงอนผม...” ปรมะถือโอกาสฟ้อง “เฟิร์นจำอย่าโกรธผมเลยนะ ผมแค่ขี้ใจคุณนิดเดียว เรียกผมเสียเต็มยศเหียว”

สองสาวทำหน้าที่เหลวด้วยความตกใจและคาดไม่ถึง ทอใหม่ไม่เข้าใจและไม่พอใจ จ้องมองหลานชายคุณสร้อยอย่างเอาเรื่อง ส่วนนฤมลนั้น ผิดหวังและเจ็บแค้นอย่างยิ่ง หญิงสาวเปลือยมองทอใหม่อย่างเกลียดชัง โดยไม่มีใครสังเกตเห็น

‘คิดแย่งคุณแพรรงค์ไปจากฉัน แก่ไม่ได้อยู่ที่แหน่งเฟิร์น ฉันหมายปองคุณแพรรงค์มานาน อย่าหวังเลยว่าจะยอมให้แกมาแย่งชิงไปได้!’

๓

“ดูซิ ทำเอาหนูเพิร์นตกใจหมดแล้ว อย่าไปสนใจคำพูดไร้สาระของพ่อตัวดีเลย ตามยามานี้ดีกว่า” เอ่ยจบคุณสร้อยก็จับมือเรียวเล็กแล้วเดินไปตามทางที่ปูลาดด้วยหินก้อนใหญ่จนถึงตัวบ้าน โดยไม่สนใจชายหนุ่มร่างสูงใหญ่กับหญิงสาวร่างบางอีกคนที่เดินตามมา

“ที่พูดนี้จริงหรือเปล่าคะคุณแฟรงค์ มลงงไปหมดแล้ว” นฤมลถามชายหนุ่ม ดวงตาคู่สวยจับจ้องใบหน้าคมคายเข้มแข็ง

“อยากรู้ต้องรอดูต่อไป” ประมอะตอบแล้วรีบก้าวยาวๆ เข้าบ้าน โดยไม่สนใจคนถามสักนิด

ใบหน้าสวยของหญิงสาวอง้ง่า หงุดหงิดเกินจะกล่าว แต่ทำอะไรไม่ได้นอกจากเดินตามเข้าบ้าน ไปถึงก็ไม่พบคุณสร้อยกับหลานชายแล้ว มีเพียงเด็กสาวอายุไม่เกินยี่สิบปีกำลังทำความสะอาดอยู่

“เห็นคุณย่ามั๊ยจ๊ะนี่ม”

“เห็นพาใครไม่รู้เดินเข้าห้องไป สั่งห้ามใครรบกวนจนกว่าท่านจะเรียกคะคุณมล” เด็กสาวบอกพลางชี้ไปทางห้องส่วนตัวของคุณสร้อย

ที่อยู่ไม่ไกลนัก

“แล้วคุณแฟรงค์ล่ะ”

“เข้าห้องทำงานค่ะ”

“ถ้าฉันบอกให้ใครช่วยยกกาแฟไปให้คุณแฟรงค์ด้วยนะ” สิ่งจบบางก็เดินเข้าห้องไป

เด็กสาวมองตามด้วยสายตาไม่พอใจ ใช้นิ้วคนในบ้านจะไม่รู้ นฤมลอยากขยับฐานะจากคนดูแลคุณสร้อยมาเป็นหลานสะใภ้แทน ขออย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย คนในบ้านยกเว้นคุณสร้อยกับหลานชายต่างรู้ว่านฤมลเป็นคนปากหวานกันเปรี้ยวไม่เคยคิดช่วยใคร ลับหลังมักชอบใช้คนอื่นทำงานให้ ทำตัวเสมือนนายคนหนึ่งที่บ้าน ทุกอย่างที่คุณสมิตต้องมีคนเก็บล้างไม่เว้นแม้แต่ห้องนอนกับเสื้อผ้าส่วนตัว ที่ทุกคนไม่กล้าขัดเพราะคุณปลื้มพี่ บุตรชายคุณสร้อยได้แนะนำนฤมลแก่ทุกคนตอนพามาอยู่ว่า

‘คุณสมิตเป็นลูกสาวเพื่อนสนิทฉัน จะมาช่วยดูแลคุณแม่ ทุกคนต้องให้ความเคารพเกรงใจเหมือนที่มีให้ฉันกับคุณแฟรงค์’

ใหม่ ๆ ใคร ๆ ก็พากันชื่นชมคุณสมิตคนสวยเพราะอ่อนหวานพูดจาไพเราะ แต่พออยู่ไปนานๆ ถึงรู้ว่าร้ายนัก เวลาใช้ใครทำอะไรให้ก็พูดจาอ่อนหวาน แต่พอใครขัดใจก็วางอำนาจใส่ทันทีที่คุณสร้อยกับหลานชายไม่เคยรู้

‘สาวสวยที่คุณทานพาเข้าไปในห้องเป็นใครกันนะ’ เด็กสาวนี่ก็อยากรู้จักพักก็เลิกสนใจและไปทำงานต่อ ไม่คิดจะบอกแม่บ้านให้ยกกาแฟไปให้ประมาตามคำสั่งของคุณสมิตด้วย

ภายในห้องนอนซึ่งตกแต่งหรูหราอย่างไทย คุณสร้อยพาทอใหม่ไปนั่งที่เก้าอี้ตัวยาวบุเบาะนุ่มหุ้มผ้าลายสวย มีอวบน้ำหอมส้มผีเสื้อไปทั่วใบหน้าเนียนสวย ตั้งแต่แรกพบเมื่อเจ็ดปีก่อน จากเด็กสาวน่ารักสดใสกลายเป็นสาวสวยน่าถนอม ทว่าดวงตากลมโตกลับไม่มีแววสดใสให้เห็นต่างจาก

เมื่อก่อน ซึ่งท่านเข้าใจดีว่าเพราะเหตุใด

ตลอดเวลาที่ท่านรักษาตัวอยู่ที่อเมริกาเนื่องจากประสบอุบัติเหตุจนเกือบเดินไม่ได้ ท่านก็ให้หลานชายส่งคนไปสืบดูความเคลื่อนไหวของคนในบ้านหลังนั้นมาตลอด ข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวกับครอบครัวของทอโหม ท่านรับทราบ แต่ยังไม่สามารถเข้าไปช่วยได้เพราะปรมะกำลังยุ่งกับเรื่องพลิกฟื้นกิจการที่อาของเขารับบริหารงานผิดพลาด

คิดแล้วก็เห็นใจหญิงสาวนัก อายุยังน้อยกลับต้องมาแบกรับอะไรต่อมิอะไรเพราะความผิดพลาดของคนเป็นพ่อและจิตใจอันต่ำทรามของอา กับแม่เลี้ยง แฮ่...จิตใจมนุษย์ช่างน่ากลัวจริงๆ...หญิงชราคิดพลางถอนใจออกมาแรงๆ

“คุณย่าถอนใจทำไมคะ” ทอโหมยังคงห่วงใยท่านเหมือนเดิมทั้งที่มีเรื่องกดดันในใจมากมาย

“เปล่าลูก ย่าแค่สงสารหนู อายุไม่เท่าไรก็ต้องเจอกับเรื่องเลวร้ายมากมาย วันนี้ถ้าพ่อตัวดีของย่าไปขวางไม่ทัน ย่าไม่กล้าคิดต่อเลยว่าชีวิตหนูจะเป็นอย่างไร” คุณสร้อยพูดจากใจจริง มองทอโหมด้วยความรักและสงสาร

ดวงตากลมโตคุ่นามจ้องมองหญิงชราด้วยความซาบซึ้ง แล้วความอดทนอดกลั้นต่อปัญหาที่บีบคั้นอยู่ก็ล้นสุดลงทันทีที่โผเข้าหาอ้อมกอดอันอบอุ่นของท่าน ทอโหมปล่อยให้หน้าตาไหลออกมาพร้อมเสียงสะอื้นให้คุณสร้อยลูบหลังบางอยู่พักหนึ่งกระทั่งเสียงสะอื้นหายไประยะหนึ่ง

“คุณย่ารู้มั๊ยคะ นับจากวันที่ป่าแก้วกับน้องเบียร์หายไปแล้วเฟิร์นรู้ว่าเป็ผีมีใคร เฟิร์นแค้นใจอย่างบอกไม่ถูก อยากฆ่าคนพวกนั้นให้ตายแต่ทำไม่ได้ เฟิร์นตัวคนเดียว ทำอะไรไม่ได้ แม้มีป่าหนูอยู่เคียงข้างแต่ก็ช่วยอะไรไม่ได้ มองไปทางไหนก็มีตสนิท ไม่เห็นแสงสว่าง จะหวังพึ่งใครก็ไม่ได้ เพราะเฟิร์นไม่มีญาติที่ไหนเหลืออีก นอกจากอาแสนเลวที่คิดเอาเฟิร์นไปประเคนให้ใครต่อใคร เฟิร์นอยากหนีไปให้พ้นจากคนเลวพวกนั้น

กลัวอย่างบอกไม่ถูกกับอนาคตของตัวเองที่ต้องกลายเป็นนางบำเรอของใครต่อใคร แต่ไม่มีทางเลือก ป้าแก่วกับน้องเป็ยร์ยังอยู่ในมือคนเลวพวกนั้น...” ทอโหมระบายความอัดอั้นตันใจให้ฟัง

คุณสร้อยดันร่างบางในอ้อมกอดออกห่าง ทอดมองใบหน้าสวยหวานน่ารักแล้วยิ้มให้อย่างอบอุ่น

“หนูไม่ได้อยู่ตัวคนเดียว ฟังยานะลูก หนูยังมีย่า แม่หนูไม่ใช่หลานในไส้ แต่ย่าก็รักและถูกชะตากับหนู รักหนูเหมือนหลานแท้ๆ ไม่ต้องกลัวว่าจะให้พ่อตัวดีช่วยเหลือเอง ถึงเวลาที่คนพวกนั้นต้องชดใช้ความเลวที่ทำไว้กับหนู” คุณสร้อยไม่ยอมให้หญิงสาวที่ทำงานรักต้องผจญชะตากรรมตามลำพังอีกแล้ว

“ไม่ต้องทรอกค่ะ แค่นี้ก็ได้พบคุณย่าโดยไม่คาดฝันอีกครั้งก็มากเกินพอแล้วค่ะ อย่างน้อยก็มีคนให้เฟิร์นได้ระบายความทุกข์ใจ เฟิร์นไม่อยากให้คุณย่าเดือดร้อน เฟิร์นรักคุณย่าเหมือนย่าแท้ๆ ตั้งแต่แรกพบเพราะคุณย่าคล้ายย่าของเฟิร์นที่ตายไป เรื่องของเฟิร์นมันสาหัสเกินกว่าใครจะยื่นมือเข้ามาช่วยได้ คนเลวพวกนั้นไม่มีวันปล่อยเฟิร์นแน่ วันนี้เฟิร์นทำให้นายยิงยศโกรธ ไม่ช้าสองคนนั้นต้องโทร. มาตามตัวเฟิร์นกลับไปแน่...”

ทันทีที่ทอโหมพูดจบ เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น พอเห็นเบอร์ก็รู้ว่าอรทัยเป็นคนโทร. มา หญิงสาวกดตัดสัญญาณ

“เห็นทีเฟิร์นต้องกลับแล้วค่ะ พวกนั้นโทร. มาแล้ว”

พ่อตัวดีของคุณสร้อยซึ่งแอบตามเข้ามาในห้องโดยที่ทั้งคู่ไม่รู้ตัวเอ่ยขึ้นทันที

“ถ้าผมไม่อนุญาตให้กลับ คุณก็กลับไม่ได้ เข้าใจไหม”

“คุณไม่มีสิทธิ์มาห้ามฉันนะคุณปรมะ” ทอโหมสวนกลับทันควัน จ้องมองใบหน้าคมคายอย่างท้าทาย

ชายหนุ่มเดินเข้าใกล้อย่างเอาเรื่องจนคนเป็นยาใจไม่ตี ไม่เคยเห็น

หลานชายโกรธเท่านี้มาก่อน...เกิดอะไรขึ้นกับพ่อตัวดีของท่าน จ้องหนูเฟิร์น
ราวกับเป็นนักโทษคดีร้ายแรง

“ทำไมจะไม่มีสิทธิ์ ผมมีสิทธิ์เต็มที เพราะผมยื่นมือเข้าไปยุ่งเรื่อง
ของคุณแล้ว ผมก็ต้องยุ่งให้ถึงที่สุดตามที่รับปากคุณเอาไว้ ซินปล่อยให้คุณ
กลับไป นายยิ่งยศได้หัวเราะเยาะปะไร ซินเป็นอย่างนั้นผมเสียหายแน่
ต่อไปจะไม่มีใครเกรงใจผม ฉะนั้นคุณต้องอยู่ที่นี้ อาแสน लेकरแม่เลี้ยง
คุณจะชู้อะไรก็ปล่อยให้ชู้ไป ตราบใดที่ยังไม่พบคุณ พวกเขาไม่กล้าทำ
อะไรป่ากับน้องคุณแน่ เพื่อผมสิ”

“คุณก็พูดได้สิ ป้าแก้วกับน้องเบียร์ไม่ใช่ญาติคุณนี่ คุณแค่กลัว
เสียหน้า แต่สำหรับฉันมันคือชีวิตของคนที่คุณรัก ยิ่งไงๆ ฉันก็จะไป อย่มา
ขวางให้ยาก”

“คุณนี่มันทั้งดื้อทั้งโง่ คิดว่าตัวเองเป็นใคร เป็นวีรสตรีผู้เสียสละ
หรือไง พวกที่ชอบคิดว่าตัวเองเป็นผู้เสียสละนะ ตายมานานก่อนแล้ว
คิดดูสิ กลับไปจะเจอกับอะไร หรืออยากให้นายยิ่งยศย้ายฟรีๆ แถมยัง
ช่วยอะไรป่ากับน้องไม่ได้ เพราะทันทีที่ส่งคุณถึงมือ นายยิ่งยศจะรีบสนอง
ความต้องการของสองคนนั้นทันที แล้วป่ากับน้องคุณยังจะมีความหมาย
อีกหรือ” ประมธต์ว่า ไม่สงสารผู้หญิงแสนดี

তোইমনিং เธอไม่แน่ใจว่าจะเชื่อเขาดีหรือไม่ ทว่าคนที่ตัดสินใจแทน
คือคุณสร้อย

“เชื่อที่พ่อตัวดีบอกเถอะหนูเฟิร์น ยาก็คิดแบบเดียวกัน ย่าเคยอยู่กับ
หนูมาระยะหนึ่ง พอจะรู้จักนิสัยคนพวกนั้นดี แม้ตอนนั้นสองคนนั้น
จะดูเป็นคนดีในสายตาใครต่อใคร แต่แวตานั้นยังงี้ๆ ก็เก็บงำไม่มิด คน
เห็นแก่ตัวนะไม่เคยใจดีมีเมตตากับคนอื่นหรอก ถ้าหนูอยู่ที่นี้ พวกนั้น
ไม่กล้าทำอะไรคนที่หนูรักแน่”

তোইমনিং...ใช่ เธอยังไม่แน่ใจ และกลัวจะไม่ได้พบคนสำคัญ
ของเธออีกตลอดชีวิตนั่นเอง

“เฟิร์นรู้ว่าคุณน่าจะเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง แต่เฟิร์นไม่ไปไม่ได้ คนพวกนั้นทำอะไรเลวๆ ได้เสมอ ดีไม่ดีป่าหนูดตกเป็นเหยื่ออีกคน”

ประม่อมองคนที่ดูดีที่สุดเท่าที่เคยพบมา ถ้าไม่เพราะคุณย่าขอร้อง เขาจะไม่ยุ่งกับแม่คนหัวดีเลย จะปล่อยให้ระบบทเรียนบ้าง

ตลอดเวลาหกเจ็ดปีที่ผ่านมา ย่าของเขากังวลและห่วงทอใหม่มาตลอด ปรบเร้าให้เขาหาทางช่วย แต่เขาก็ไม่ว่าจะลงมือเสียที วันนี้เขาคิดจะลงมือแล้ว แต่บางทีกับคนดีก็ควรต้องใช้วิธีนี้

“คุณอยากกลับหน้าใจมั๊ย ได้...ผมจะพาไป แต่อย่าเข้าใจผิดคิดว่าผมอยากช่วยผู้หญิงคือด้านอย่างคุณ ผมทำไปทั้งหมดเพราะเป็นความต้องการของคุณย่า ไปกันเลย”

แล้วชายหนุ่มก็ลากร่างบางออกไปจากห้องท่ามกลางสายตาของคนเป็นย่าที่มองด้วยความเป็นห่วง

‘แฟรงค์นะแฟรงค์ ทำไมต้องทำรุนแรงกับหนูเฟิร์นด้วย ไม่ไหว’

นฤมลบังเอิญเดินผ่านมา เห็นประม่อลากทอใหม่ออกจากห้องคุณสร้อย ใบหน้าคมดูดูดีหน้ากลัวอย่างไม่เคยเห็นมาก่อน ขณะที่ทอใหม่หน้าบึ้งและพยายามสะบัดมือให้หลุด เธอจึงรีบเดินเข้าไปหา อยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น

“ตายแล้ว! คุณแฟรงค์ ทำไมถึงฉุดกระชากลากคุณเฟิร์นอย่างนี้คะ” นฤมลถามอย่างตกใจ ทว่าแววตากลับสะใจ

ประม่อนหันมามองเธอแวบหนึ่งด้วยสีหน้าไม่พอใจ “เรื่องของผมกับคุณเฟิร์น คนอื่นไม่เกี่ยว”

นฤมลไม่คิดว่าตัวเองจะถูกตำหนิต่อหน้าทอใหม่โดยไม่ไว้หน้า แต่แทนที่เธอจะโกรธเขา กลับโกรธทอใหม่แทน หญิงสาวมองทอใหม่อย่างชิงชัง

“มลขอโทษด้วยค่ะ แต่...คุณแฟรงค์ก็ไม่ควรทำกับคุณเฟิร์นแบบนี้คะ”

แม้จะไม่พอใจแค่ไหน นฤมลยังปรับสีหน้าให้เป็นปกติได้ แถม
ทำตนเป็นผู้หวังดีอีก

“ผมว่าคุณน่าจะไปดูแลคุณย่ามากกว่าจะมาใส่ใจเรื่องนี้”

“โชคดีที่คุณเฟิร์น หวังว่าคุณแพรงคงจะไม่หยอกคุณเฟิร์นแรงไป
นะคะ” นฤมลให้กำลังใจหญิงสาวที่เธอเกลียดและยี้มให้ก่อนไป ใจนั้น
อยากให้เขาทำรุนแรงกว่านี้ด้วยซ้ำ เธอไม่เคยเห็นปรมะโกธรผู้หญิงคน
ไหนเท่านี้มาก่อน แต่ถ้าไม่มีใจให้คงไม่ใส่ใจ ไม่โกรธ แล้วมันเรื่องอะไรกัน
เธอต้องรู้ให้ได้

ทอโหมหนึ่งเงียบมาตลอดทาง ไม่อยากพูด ถ้าพูดเธอคงระงับเพลง
โทสะไม่ไหว...ทำไม่ชีวิตถึงต้องถูกใครต่อใครบีบบังคับไม่มีที่สิ้นสุด
ทั้งคนเลวพวกนั้น ทั้งผู้หวังดีตัวร้ายที่ซบรพพาเธอมาส่ง ทำไม่เขาต้อง
พาเธอมาส่งด้วย หรืออยากเข้าไปกำจัดคนพวกนั้น

เธอคิดไปเรื่อยเรื่อย ไม่รู้ว่าผู้หวังดีตัวร้ายซ้ำเลื่องมอเธอซึ่งนั่ง
หน้าตึงมาตลอดด้วยความรู้สึกบอกไม่ถูก

พอรถถึงที่หมายชายหนุ่มก็เอ่ยขึ้น

“เอาละ ถึงแล้ว เชิญลงไปได้ เข้าไปหาเสื่อสิงห์กระทิงแรดในบ้าน
ได้เลย จะได้รู้รสชาติของการพาดหัวเข้าไปให้เขาขย้าเล่น”

ทอโหมหันมาจ้องหน้าเขา นัยน์ตาเอาเรื่อง “ถ้าเดือดร้อนกับเรื่อง
ของฉันมากนัก ทำไม่ไม่เข้าไปให้ขย้าแทนละ”

คนฟังยี้มซ้ำ “ผมคิดว่าคุณจะเย็นชาไร้ความรู้สึก ขนาดถูกผม
แก้งแล้วยังไม่โกรธ แต่ผิดคาดแฮะ...อย่าโกรธเลยนะเฟิร์นจ๋า”

ทอโหมเริ่มสับสนกับอารมณ์ของผู้ชายคนนี้ ไม่รู้ว่าเขาเล่นตลก
อะไรกันแน่ แต่ที่แน่ๆ คือเธอไม่ขำ

“สนุกมากสินะที่ได้แก้งฉัน คุณสนุกแต่ฉันทุกข์ เพราะความ
จริงที่ฉันต้องเผชิญมันอยู่ในบ้านหลังนี้ เชิญคุณไปสนุกกับคนอื่นเถอะ”

ทอไหมต่อว่าแล้วเปิดประตูรถ เดินเข้าไปในบ้านโดยไม่สนใจว่าอีกฝ่ายจะรู้สึกอย่างไร

ปรมะถอนใจแรงๆ มองตามร่างบางที่เข้าไปเป็นเหยื่อให้เสียร้ายพวกนั้นขี้ยำ ยอมสละตัวเองเพื่อคนอื่นโดยไม่สนใจอนาคตแล้วรู้สึกทั้งสงสารทั้งเป็นห่วงและชิงชังในความดีด้านของเธอ รู้ทั้งรู้ว่าเขาช่วยได้ยังไม่ยอมให้ช่วยอีก ถ้าไม่เพราะยาของเขากำซับนักหนาว่าให้ช่วย เขาจะปล่อยเธอไปตามเวรตามกรรม แต่ที่แน่ๆ ตอนนี้อะคงปล่อยเธอไปผจญกรรมคนเดียวไม่ได้ เพราะเขาเริ่มรู้สึกว่าเขาชักนำสนใจขึ้นมาเสียแล้วสิ

อรทัยหงุดหงิด โหมโจนแทบอยากปาโทรศัพท์ทิ้งหลังเพียรพยายามโทร. หาทอไหมหลายครั้ง แต่มีแค่เสียงให้ฝากข้อความกลับ

“น้องเด็กเสบ กล้าลองดีกับฉัน กลับมาเมื่อไหร่จะจับตบล้างน้ำล้างสอนให้เซ็ด”

อรทัยบ่นอย่างแค้นจัดใส่โทรศัพท์ที่อยู่ในมือ เสียงนั้นดังพอให้หญิงสาวที่กำลังเดินเข้ามาในบ้านได้ยินก่อนจะชะงักมือเท้า

“เฟิร์นกลับมาแล้วคะ คุณอรทัยอยากตบก็เชิญคะ” ทอไหมส่งเสียงทำหวานจ้อย มองหญิงชู้วอย่างทำทนาย

อรทัยแทบอยากกรี๊ดเมื่อได้ยินคำทำ ทว่าใบหน้าสวยสมวัยกลับยิ้ม แต่เป็นรอยยิ้มที่น่ากลัวนักขณะเดินเข้าไปหาลูกเลี้ยงคนสวย

“คิดว่าแกจะกล้าขัดคำสั่งฉัน นิ่งเฟิร์น นับว่าแกยังฉลาดอยู่บ้าง ไม่อย่างนั้นปากกับน้องแกไม่รอดแน่”

“ไม่เรียกหนูเฟิร์นแล้วหรือคะคุณอรทัย โถ... อุตส่าห์อดกลั้นทำตัวเป็นแม่เลี้ยงแสนดีมานาน ไม่น่าหลุดเลยนะคะ คิดดูแล้วคุณพ่อก็ตายไปแล้วนี่ ไม่จำเป็นต้องแกล้งทำตัวเป็นคนดีทรมาณตัวเองเลย แสดงตัวตนที่แท้จริงเปลี่ยนจากนางฟ้ามาเป็นนางแม่มดร้ายให้เห็นยังจะดีกว่า” ทอไหมไม่กลัวอีกแล้ว ในเมื่อหนีไม่พ้น ต้องถูกบีบบังคับให้เป็นเหยื่อสังเวทเพื่อ

ผลประโยชน์ของคนเลวพวกนี้ ก็ขอทำอะไรให้สะใจหน่อยเถอะ

“แก...นั่งเพิร์น” อรทัยโกรธจนปากสั่น จ้องลูกเลี้ยงคนสวยตา
วาวโรจน์น่ากลัว

“คะ เรียกเพิร์นหรือคะคุณอรทัย” ทอโหมขานรับเสียงหวานเป็น
พิเศษ จงใจยั่วให้ฝ่ายตรงข้ามอกแตกตายถ้าเป็นไปได้

อรทัยระงับอารมณ์ไม่อยู่ เงื่อมือขึ้นหมายจะตบหน้าอีกฝ่าย แต่
ยังไม่ทันได้ลงมือก็มีเสียงขัดขึ้นก่อน

“อย่าคุณอร เดี่ยวเสียของ ปล่อยมันปากเก่งไป ปล่อยให้คุณศ
ลิ่งสอนแทน รับรอง...ต้องเข้าไปทั้งตัวแน่ ยิ่งชอบความรุนแรงอยู่ด้วย
คนไม่เคยมือชಾಯ่างแคงແหลกไม่มีขึ้นดีแน่”

นพดลมองสำรวจไปทั่วตัวหลานสาวคนสวยแล้วยิ้มน่ากลัว ทอโหม
มองหน้าคนเป็นอาด้วยแววตาชิงชัง แต่ไม่เอ่ยอะไร

“จริงด้วยคุณ ฉันไม่น่าลืมเลย จะช้ำอยู่ทำไม รีบๆ เอาตัวไปให้
คุณยศสิ... ฉันอยากรู้จัก แกจะทนได้สักกี่น้ำ นั่งเพิร์น”

อรทัยมองทอโหมอย่างน่ากลัว ทว่าหญิงสาวกลับยิ้มตอบ

“อยากรู้หรือคะ ให้เพิร์นได้พบคุณยศก่อนแล้วจะบอกค่ะ ระวัง
นะคะ ถ้าคุณยศจิตใจเพิร์นขึ้นมา อะไรๆ ที่คาดหวังไว้อาจชวดก็ได้ ทาง
ที่ดี เอาใจเพิร์นไว้จะดีกว่านะคะ” ทอโหมยั่วหญิงร้ายชายชั่ว รู้สึกสะใจ
อย่างบอกไม่ถูกเมื่อเห็นสีหน้าตะลึงของทั้งคู่

“แก...นั่งเพิร์น! กล้ามาขู่พวกฉันหรือ แคงແหลกไม่ห่วงชีวิตนั่งแก้ว
กับน้องแกแล้วไซ้มัย” อรทัยชุกกลับหลังตั้งสติได้

“ห่วงทำไมคะ คนก็หายไปนานแล้ว ไม่แน่นอนะ ปานนี้อาจตายไปแล้ว
ก็ได้ อย่มาขู่เพิร์นเสียให้ยาก” ทอโหมพูดเหมือนไม่รักใคร่โยตีแก้วใจ
กับน้องชายที่หายตัวไปเท่าไรนัก ทั้งที่ใจนั้นกลัวว่าคนทั้งคู่จะตายอย่าง
ที่เธอพูดยั่ว

อรทัยได้ยินแล้วอยากปราดเข้าไปตบตีลูกเลี้ยงให้หน้าใจ ทว่ายัง

ไม่ทันได้ลงมือ ชาญวุฒิก็ลากป่าหนุออกมาแล้วผลัดล้มลงตรงหน้าทอไหม
 “โทษที่บังอาจกล้าหือกับพวกฉัน แกดูเป็นตัวอย่างชะยายเฟิร์น”
 ชาญวุฒิชู

ทอไหมมองหน้าชายหนุ่มด้วยแววตาอ่านไม่ออก ก่อนย่อตัวลง
 มองร่างท้วมของป่าหนุในสภาพบอบช้ำ ผมยุ่ง ปากแตก ตามตัวเต็มไปด้วย
 ด้วยรอยช้ำ ดวงตากลมโตมีแววจีบแค้นอย่างเห็นได้ชัด

“เฟิร์นขอโทษค่ะที่ทำให้ป่าหนุต้องมาเดือดร้อนด้วย” ทอไหมเอ่ย
 เสียงสั้น สัมผัสไปทั่วใบหน้าวมช้ำของอีกฝ่าย

“อย่าโทษตัวเองเลยคะคุณเฟิร์น ป่าไม่เป็นไร คนอย่างป่าหนึ่งหนา
 ค่ะ คุณเฟิร์นไม่น่ากลับมาเลย ป่าอุตส่าห์ดีใจที่คุณเฟิร์นตัดสินใจหนี
 ไปให้ไกลจากคนชั่วพวกนี้แล้วแท้ๆ ป่าผิดหวังจริงๆ” แทนที่จะโอดครวญ
 ป่าหนุกลับต่อว่าแทน

“ไอ้คนชั่ว คนแก่ก็ไม่เว้น ป่าหนุทำอะไรให้ ทำไมต้องทำร้ายถึง
 เพียงนี้ พวกแกยังมีใจเป็นคนอยู่อีกหรือเปล่า” ทอไหมโกรธจัด ต่ากราด
 อย่างไม่กลัวเกรง จ้องมองทุกคนด้วยแววชิงชังแค้นจัด โดยเฉพาะชาญวุฒิ
 ลูกชายแสนเลวของออร์ทัย

“ก็พวกฉันมันชั่วนี่ แกเพิ่งรู้เธอ นี่ถ้าแกไม่กลับมา ฉันจะทำให้
 อีแก่ที่สิ้นอายุขัยก่อนเวลาอันควรด้วยซ้ำ อยากรากแข็งไม่ยอมบอกว่า
 แกติดต่อมาบ้างหรือเปล่าเลยต้องเจ็บตัว แกอีกคน ถ้าขึ้นซ้ำจัดคิดลองดี
 จะเจอดียิ่งกว่านี้ แต่ก็นะ สวยๆ อย่างแกจะทำให้ช้ำมากก็เสียดาย...
 จริงมั๊ยครับแม่” ชาญวุฒิหันไปถามมารดาพลางชำเลืองมองร่างบางด้วยความ
 เสียดาย หากไม่ติดว่าเป็นญาติ เขาปล้ำทำเมียไปนานแล้ว

เขารู้มานานแล้วว่าตัวเองเป็นลูกของนพดล ไม่ใช่บิดาของทอไหม
 เรื่องนี้แม่แต่ไอ้แก่หน้าโง่ก็หลงคิดว่าเขาเป็นลูก

“จริงลูก... ฉันขอเตือนนะ อย่าแข็งข้อกับพวกฉันอีก ไม่อย่างนั้น
 อนาคตของแกจะเป็นยิ่งกว่าอิตัว” ออร์ทัยชูเสียงหวาน นัยน์ตาหייםจัด

ยิ้มอย่างสะใจเมื่อเห็นลูกเลี้ยงหน้าซีดเล็กน้อย...รู้ว่าสิ่งที่หญิงสาว ส่วนใหญ่พากันกลัว คือการตกเป็นเหยื่อน้ำกามของบุรุษนั่นเอง

“คุณอรกับชาญพูดถูก ขึ้นแกคือด้านซัดคำสั่งพวกฉันอีก ต่อให้ แกเป็นหลานก็อย่าคิดว่าฉันจะปรานี” นพดลส่ายหัว แม้ทอใหม่จะเป็น หลานแต่เขาก็ไม่คิดจะเมตตา

ทอใหม่จ้องมองคนเป็นอนาถา ตั้งแต่นพดลเผยธาตุแท้ให้เห็น เธอ ก็ตัดคำว่าอาทิงไปจากใจ ไม่คิดจะขอความเมตตาจากคนเลวเหล่านี้ แต่เธอ จะหนีพ้นเงื้อมมือของคนที่ชั่วช้าพวกนี้ได้อย่างไร...ดวงตากกลมโตมองไป ทิวห้อง หวังว่าจะมีตัวช่วยบ้าง

แล้วความปรารถนาก็เป็นจริง ทอใหม่เห็นประมัยนออกดอกพิง ประตุดูอยู่...ไม่รู้ว่าเขาเข้ามานานหรือยัง และแม้ไม่รู้ว่าจะจริงๆ แล้วเขาช่วย เธอเพราะคุณสร้อยขอร้องหรือมีจุดประสงค์อื่น แต่เธอก็ดีใจที่เห็นเขา ในเวลานี้ รู้สึกอุ่นใจที่เขายังไม่ทิ้งเธอไป อย่างน้อยมีเขาอยู่ด้วยก็เป็น หลักประกันได้ว่าคนเลวเหล่านี้ไม่กล้าทำอะไรเธอแน่

“ก็ไม่แน่มันหกรอกคะ อย่าเพิ่งมั่นใจเกินไป ขอเตือนด้วยความหวังดี ทางที่ดีปล่อยเฟิร์นไปดีกว่า ไม่อย่างนั้นอย่าหาว่าเฟิร์นไม่เตือน” ทอใหม่ พูดเสียงเรียบเย็น จ้องมองทุกคนอย่างทำทนาย

ชาญวุฒิเห็นเข้าก็ทนไม่ไหว คิดจะลากทอใหม่มาสั่งสอนให้หลาบจำ แต่ยังไม่ทันได้ทำตามใจคิด เสียงตุตันกร้าวจัดก็ซู่ขึ้น

“กล้าแตะต้องตัวเฟิร์นก็ลองดู”

อรทัย นพดล และชาญวุฒิ พร้อมใจกันหันไปมองตามเสียง จึงเห็นว่าที่มาของเสียงคือชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ท่าทางดูต้นหนักแล้ว อรทัย กับนพดลไม่แน่ใจว่าใช่ประมัย เจ้าพ่อโลจิสติกส์หรือไม่ เพราะได้ยินแต่ชื่อ จากสื่อต่างๆ แต่ไม่เคยเห็นตัวจริง แต่ดูจากการแต่งกายแล้วไม่น่าใช่ นักธุรกิจคนดัง เพราะชายหนุ่มตรงหน้าสวมกางเกงยีนกับเสื้อเชิ้ตธรรมดา ส่วนชาญวุฒิกำลังคิดว่าอีกฝ่ายเป็นใคร ใหญ่มาจากไหน ทำไม่กล้ามายุ่ง

เรื่องในบ้านเขา

ระหว่างที่ทั้งสามคนพ่อแม่ลูกยืนนิ่งอยู่นั้น ทอโหมก็รีบโผล่เข้าหา ร้างสูงใหญ่ของปรมะ แขนแข็งแรงตัวดำดำร่างบางไว้แนบอก เธอไม่ขัดขึ้น แถมยังซบหน้ากับอกแกร่งด้วย

“ในที่สุดคุณก็มาช่วย เฟิร์นคิดว่าจะทิ้งเฟิร์นแล้ว ถ้ามาซ้ำกว่านี้ อีกนิดเฟิร์นคง...คง...” ทอโหมพูดเสียงสั่น จงใจแก้มคนเลวทั้งสามเล่น และอยากทดสอบว่าเขาเต็มใจช่วยเธอจริงหรือแก้ม

“ไม่ต้องกลัวทรอกเฟิร์น ผมอยู่ทั้งคน พวกเขาทำอะไรเฟิร์นไม่ได้ ทรอก ใครกล้าทำอะไรเฟิร์น ผมไม่ปล่อยไว้แน่” ปรมะปลอบคนในอ้อม กอด พลงจ้องมองคนทั้งสามอย่างเอาเรื่อง

“กล้าอะไระ แกเป็นใครไม่ทราบ กล้ามาวางก้ามในบ้านคนอื่น ถ้า ยังไม่อยากเจ็บตัวก็ปล่อยน้องเฟิร์นไว้ที่นี่ ไม่อย่างนั้นอย่าหาว่าฉันไม่เตือน” ชาญวุฒิชู นึกหม่นไส้ อีกฝ่ายทำตัวราวกับพระเอกมาช่วยนางเอกทั้งที่ ตัวเองจะรอดหรือไม่ยังไม่รู้เลย

“งั้นรี? ขอบใจที่เตือน แต่ขอบอกว่าเสียใจ เพราะฉันตั้งใจจะพา คนรักของฉันไปจากขุมนรกนี้” ปรมะบอกเสียงเรียบ นัยน์ตาน่ากลัวยาม จ้องมองชาญวุฒิชู

“คิดจะพาน้องสาวฉันไปนะไม่ถ่างนักทรอก ถ้ามเจ้านี้ดูก่อน กับ คนพูดไม่รู้เรื่องอย่างแกมันต้องเจอนี้” ชาญวุฒิชูหิบบินพกออกมาแล้ว เล็งไปยังร่างสูงใหญ่ทันที

คนถูกกระบอกปืนเล็งยังยืนเฉย ไม่ตกใจสักนิด ผิดกับคนใน อ้อมกอดที่เริ่มกลัวว่าเขาจะต้องเอาชีวิตมาสังเวยคนชั่วช้าอย่างชาญวุฒิชู และไม่ยอมให้คุณสร้อยเสียใจ

แม้ทอโหมไม่แน่ใจในความหวังดีของเขาและคิดใช้เขาเป็นตัวช่วย แต่ก็ไม่อยากเป็นสาเหตุให้เขาต้องเอาชีวิตมาทิ้ง เธอผละออกห่างแล้ว เอ่ยขึ้น

“คุณไปเสียเถอะ ไม่ต้องห่วงเฟิร์น ยิ่งไงๆ พวกนี้ก็ไม่กล้าทำร้ายเฟิร์นหรอก...ไม่อย่างนั้นชาญวุฒิเล่นงานคุณแน่”

ปรมะนึกชมความมีน้ำใจของเธอ แม้ตัวเองจะถูกทำร้ายยังคิดห่วงคนอื่นอีก สมแล้วที่ย่าของเขาเอ็นดู และเวลานี้เขาก็เริ่มเอ็นดูด้วยอีกคน

เธอยังไม่รู้จักเขาดีพอ แต่วิธีการขู่ของพวกกระจอกคิดหรือว่า จะทำอะไรเขาได้

“อย่ากลัวเลยเฟิร์น รับรอง นายชาญวุฒิไม่กล้าทำอะไรผมหรอกจริงมั้ยครับคุณอรทัย คุณนอนหลับ ถ้าไม่รีบห้ามลูกชาย ผมไม่รับรองว่าจะพิการหรือตาย ไม่เชื่อหันไปดูข้างหลังสิ คนของผมพร้อมลั่นโกทูกเมื่อไม่ว่าจะเป็นหลัง ขา มือ หรือหัว แค่ผมสั่งคำเดียว รับรองลูกคุณไม่ได้อยู่ทำชั่วอีกต่อไป”

สามคนพ่อแม่ลูกหันไปมองพร้อมกัน ปรมะรีบฉวยจังหวะนี้ผลักทอใหม่ออกแล้วเข้าซาร์จชาญวุฒิตันที่ อาศัยวิชาการต่อสู้ที่ตัวเองฝึกจนชำนาญแย่งปืนมาได้แล้วเตะขัดขาชาญวุฒิจนล้มลงไปนอน พออีกฝ่ายเงยหน้าขึ้นก็ตกใจจนหน้าซีดเมื่อถูกปืนของตัวเองจ่อหน้า

“แกจะทำอะไรฉัน อย่างนะ ไม่อย่างนั้นหนึ่งเฟิร์นไม่รอดแน่” แม้มีจรรยาฆ่าจ่อตรงหน้าชาญวุฒิยังกล้าขู่

คนถือประกาศิตมีจรรยาเข้มเย็นเยียบ นัยน์ตาวาวน่ากลัว “จะตายอยู่แล้วยังไม่สำนึก คนอย่างแกแกร่งแต่รังแกผู้หญิง อย่างนี้ต้องสั่งสอนให้สำนึก”

พลัก! ปรมะใช้ด้ามปืนฟาดปากทีเดียว ชาญวุฒิก็ตีเลือดบปาก อรทัยกรี๊ดร้องเมื่อเห็นบุตรชายถูกทำร้าย จึงรีบเข้าไปหมายจะช่วย ทว่ากลับต้องชะงักเมื่อปรมะหันปากกระบอกปืนมาทางเธอ ขณะเหยียบหลังชาญวุฒิ และอีกมือจับคอเสื้อไว้เพื่อไม่ให้ขยับหนี

“ถ้าก้าวเข้ามาอีก ฉันยิงแน่ ฉันไม่ใช่สุภาพชนที่ต้องให้เกียรติหญิงใจชั่ว” คำพูดกับสีหน้าของปรมะไม่ต่างจากคนที่มิจิตใจชั่วร้ายเท่าไรนัก

ทอใหม่ตกตะลึงกับการกระทำของปรมะ คิดไม่ถึงนักธุรกิจอย่าง เขาจะสวมวิญญาณโหดไม่แพ้คนเลวเหล่านี้ หรือว่านี่คือนิสัยที่แท้จริง ของเขา?

เป็นไปได้! หลานคุณสร้อยต้องไม่ใช่คนแบบนี้

ระหว่างที่เธอกำลังสับสนกับพฤติกรรมของเขา ก็มีแขนแข็งแรง ข้างหนึ่งรัดคอเอาไว้พร้อมกับป็นจ่อแผ่นหลัง ก่อเสียงคุ่นหู่จะดังขึ้น

“ถ้าไม่ยกให้หนังเฟิร์มเป็นอะไรไป ก็ปล่อยลูกผมซะ!”

นพดลอาศัยจังหวะที่ทุกคนกำลังตกใจกับการกระทำของปรเม
ย่องไปหยิบปืนมาแล้วจับทอไหมเป็นตัวประกัน ทอไหมมองด้วยแววตา
หวาดหวั่น ใจนั้นภาวนาอย่าให้ปรเมหลงกล ถ้าเขายอมทำตามคำขู่อาจ
ไม่รอด เพราะแม้ชาญวุฒิจะเจ็บอยู่แต่ยังไม่หมดพิษสง ลำพังปรเม
คนเดียวสู้คนพวกนี้ไม่ได้แน่

แต่ปรเมกลับไม่มีที่ท่าตกใจหรือกังวลเลยสักนิด ใบหน้าหล่อเหลา
ยังคงนิ่งเฉย เขาดูใจเย็นผิดปกติ ซ่อนแววตาอำมหิตไว้อย่างมิดชิดยาม
จ้องมองนพดล

“พี่ชายคุณรู้เข้าคงรักน้องซัวๆ อย่างคุณน่าจะเอาลูกพี่มาแลกชีวิต
ลูกตัวเอง ผมนับถือคุณจริงๆ ยอมสละลูกเมียให้พี่ชายเป็นเจ้าของเพราะ
หวังสมบัติ อดทนรอจนพี่ตายถึงประกาศให้ชาวบ้านรู้ว่าเมียพี่กับหลานชาย
นั้นแท้จริงแล้วเป็นลูกเมียตัวเอง ยิ่งกว่าละครน้ำเน่าอีก ไม่คิดว่าชีวิตจริง
ก็มีคนเลวแบบนี้อยู่ด้วย”

นพดลได้ยินแล้วตกใจเล็กน้อย ไม่คิดว่าความลับของพวกเขาจะ

มีบุคคลอื่นล่วงรู้

“คุณรู้ได้อย่างไร คุณเป็นใครกันแน่ ใครบอกคุณ” นพดลตะคอกถาม

คนถูกถามเพียงยิ้มเล็กน้อย มองทอไหมหนึ่ง เขากำลังถ่วงเวลาให้คนของเขามาถึงก่อนค่อยลงมือ ก่อนที่จะตามทอไหมเข้ามาในบ้าน เขาโทร. บอกคนสนิทให้ส่งคนมาที่นี่ด่วน

“ไม่แปลกหรอกถ้าผมอยากรู้ ความลับไม่มีในโลก ถ้าคุณฉลาดก็ปล่อยคนรักของผมเสีย”

“คิดไม่ถึงจริงๆ ว่านั่งหลานสะบของผมจะมีคนรักเป็นถึงเจ้าพ่อวงการขนส่งคนดัง แต่ผมไม่เชื่อหรอก หลานผมไม่ค่อยได้ออกจากบ้าน จะไปรู้จักคุณได้อย่างไร” นพดลใจเย็นผิตปกติ เวลานี้เขาถือไฟเหนือกว่าเพราะเขาเห็นแววตาห้วงใยของประมธนะทอดมองทอไหม

“เรื่องนั้นคุณไม่จำเป็นต้องรู้... เฟิร์นจำ ไม่ต้องกลัวนะจ๊ะ อาแสนเลวของคุณไม่กล้าทำอะไร คุณแน่” ประมธนะพลบเมื่อเห็นหญิงสาวหน้าซีดเขาไม่สนใจนพดลและต้องการยั่วคนพวกนี้เล่น

ปล้นชายหนุ่มก็เลื้อยไปเห็นหญิงสูงวัยร่างท้วมที่ถูกชาวนวุฒิตำรายคลานไปข้างหลังแล้วกระซกขานนพดล

“อย่า!” ประมธนะรีบห้าม ก้าวทอไหมเป็นอันตราย เพราะปืนยังจ่ออยู่ข้างหลังเธอ

เปรี้ยะ!

“กรี๊ด!” อรทัยกรีดร้อง รีบปราดเข้าหานพดลที่ทรุดลงกับพื้น

ชายร่างสูงใหญ่สวมกางเกงยีนและเสื้อเชิ้ตสีดำ หน้าตาไร้ความรู้สึกแต่กลับดูดีอย่างไม่น่าเชื่อเดินเข้ามา พร้อมผู้ติดตามอีกสองคนกับปืนในมือ

“ผมมาทันทึ่ใหม่ครับคุณแฟรงค์” ผู้มาใหม่ถามประมธนะ

“ไม่ไหวนะซีพ ซินนายจู้โจมเงียบๆ แบบนี้ คุณเฟิร์นตกใจหมด

คืนนี้ไม่มีใครเป็นโรคหัวใจ... มากี่ทีแล้ว ช่วยจัดการพวกเสี่ยชาติเกิดแทน
ฉันที ฉันต้องรีบพาคุณเฟิร์นไปจากที่นี่ นายก็เหมือนกัน อย่าอยู่ที่นี้นาน
ลั้งสอนแค่หอมปากหอมคอก็พอ” ประมวบอกผู้ช่วยคนสนิทที่ทำงานร่วมกัน
มานานจนกลายเป็นเพื่อนรู้ใจ ก่อนดึงท่อใหม่มากอดไว้เมื่อเห็นเธอยืนนิ่ง
เหมือนหุ่น เธอคงแทบช็อกที่เห็นเลือดสดๆ ไหลออกมาจากหลังของผู้เป็น
อามากมาย

“ไม่ต้องตกใจ ชิพใจดี ไม่เคยทำร้ายใครถึงตาย อย่างมากแค่เจ็บ
หนัก สบายใจได้ อาคุณยังอยู่ทำชั่วต่อได้อีก เราไปกันเถอะ ที่นี้ปล่อยให้
คนของผมจัดการเอง” เขาจูงมือหญิงสาวพาไปให้พ้นบ้านนี้

“เดี๋ยวค่ะ เฟิร์นขอพาป่าหนูป้าย” หญิงสาววิงวอน เรื่องที่เกิดขึ้น
ทำให้ท่อใหม่คิดได้ เธอไม่ควรถือดีอวดเก่งอีกต่อไป ไม่อย่างนั้นอาจ
มีคนเดือดร้อนเพิ่ม และเขาก็เกราะคุ้มภัยอันแน่นหนาสำหรับเธอ

ประมวบแปลกใจที่อยู่ดีๆ ผู้หญิงตื้อด้นก็เปลี่ยนเป็นคนอ่อนหวาน
น่ารัก ถึงจะไม่เข้าใจอารมณ์ผู้หญิง แต่เขาก็กลับรู้สึกดีที่เธอไม่ตื้อกับเขา
อีกต่อไป

ท่อใหม่เดินไปหาป่าหนู จับมืออวบของอีกฝ่ายไว้ “ป่าหนูไปกับเฟิร์น
นะจ๊ะ ที่นี้อยู่ไม่ได้แล้ว”

ป่าหนูไม่อยากเชื่อในสิ่งที่ได้ยิน บ่อยครั้งที่เธอพยายามอ้อนวอน
ให้ท่อใหม่หนีไปจากบ้านนี้ แต่หญิงสาวก็ไม่ยอมทำตามคำขอร้อง ทว่า
ครั้งนี้กลับเป็นฝ่ายชวนเสี่ยเอง

“ไปค่ะไป ป่าดีใจที่คุณเฟิร์นคิดได้” ป่าหนูยิ้มทั้งน้ำตาแห่งความ
ยินดี

“บ้ารอเฟิร์นเดี๋ยว ขอไปล่ำลาญาติๆ ก่อน” หญิงสาวเดินไปใกล้
ออร์ทัยกับนพดลแล้วหันไปมองชาญวุฒินิดหนึ่ง ก่อนเอ่ยคำลาด้วยน้ำเสียง
หวานหยดย้อยจนน่ากลัว

“เฟิร์นไปก่อนนะคะอานพ คุณออร์ทัย แล้วอย่าลืมส่งข่าวป่าแก้ว

กับน้องเบียร์ให้เฟิร์นรู้ด้วย ถ้าเฟิร์นรู้ว่าทั้งคู่เป็นอะไรไป ระวังให้ตีคุณประมะคงตามเช็กบิลแทนเฟิร์นแน่”

ประมะคงกับความร้ายกาจของคนโปรดของคุณย่าเขา ไม่คิดว่าเธอจะร้ายอย่างนี้ เมื่อครู้ทำเป็นตกใจจนเขาต้องปลอบ อยู่ดีๆ ก็กลายเป็นนางมารร้ายไปได้ แถมยังฉลาดเอาเขามาอ้างอีก ทำเอาสองผิวเมียแสนชู้กับลูกชายหนึ่งอึ้งพุดไม่ออก

“แก...น้องเฟิร์น” ชาญวุฒิเค้นเสียงลอดโทรศัพท์อย่างแค่นจัด เมื่อเห็นเธอเดินจากไปพร้อมป่าหนุ ซึ่งหันมามองพวกเขาด้วยแววตาสมเพศ พลันก็รู้สึกเจ็บที่ท้ายทอยเหมือนถูกของแข็งฟาดเอา

“เรียกคุณเฟิร์นทำไมไอ้ชู้ บอกก่อนนะ ห้ามแตะคนของนายฉันไม่อย่างนั้นแกไม่รอดแน่ พวกเรากลับ” ชีพชูก่อนชวนลูกน้องกลับ

ทั้งสามคนพ่อแม่ลูกต่างจ้องมองพวกที่จากไปด้วยแววอาฆาต

หลังประมะกับคนของเขาจากไปได้ไม่นาน คนของยิ่งยศก็เดินเข้ามาในบ้านก่อนที่อรรถัยจะพานพดลกับชาญวุฒิไปโรงพยาบาล

“ไหนละเด็กของท่าน ท่านบอกให้มารับ เห็นส่งข่าวไปบอกว่ากลับมาแล้วนี่” ชายหน้าเหลี่ยมถามหาทอใหม่ทันที ไม่สนใจว่าอีกฝ่ายบาดเจ็บ

นพดลโทรไปแจ้งให้ยิ่งยศทราบว่าหลานสาวกลับมาแล้วและจะพาไปส่งให้พรั่งนี้ แต่ยิ่งยศใจร้อนจึงส่งคนมารับเอง

“ไปแล้ว มีคนมาเอาตัวไป พวกเราพยายามขวางแต่ไม่สำเร็จ แถมถูกพวกมันทำร้ายอีก ช่วยเรียนคุณยิ่งยศด้วยว่าเราพยายามรั้งตัวหนูเฟิร์นไว้สุดความสามารถ แต่เราสู้พวกนั้นไม่ได้จริงๆ” อรรถัยเป็นฝ่ายตอบแทนทุกคน ไม่คิดว่ายิ่งยศจะใจร้อนทรนอไม่ได้ถึงกับส่งคนมารับ

“พวกมันเป็นใคร บอกมา!” คนหน้าเหลี่ยมตะคอกถามเสียงดุดัน จ้องมองอรรถัยอย่างคาดคั้น

อรรถัยหน้าถอดสีเล็กน้อย แต่ไม่แสดงอาการตกใจกลัวให้เห็น

“ก็ไอ้ประมาะกับลูกน้องของมันไง แกจะมาถามทำไม รีบตามไปสิ ถ้าอยากได้ตัวหนังเพิร์นไปให้เจ้านายแก”

ชาญวุฒิตอบแทนมารดา รู้สึกไม่พอใจที่คนของยิ่งยศกล้ามาวางอำนาจใส่ เป็นแค่ลูกน้องชั้นปลายแถวแต่กลับกล้ามาข่มขู่พวกเขา แต่ที่เขาแค้นยิ่งกว่านั้นคือประมาะกับทอไหม

แค้นนี้ต้องชำระ!

ชาญวุฒิไม่รู้ว่คำพูดอวดดีของตัวเองกำลังนำภัยมาสู่ตัว เพราะชายหน้าเตี้ยมเดินเข้ามากระซอกคอเสื้อเขาขึ้นแล้วจ้องหน้าอย่างเอาเรื่อง

“กล้ามากนะที่พูดกับพี่แบบนี้ ไอ้น้อง ถ้าไม่ติดว่าเจ้านายสั่งให้พูดด้วยดีๆ ป่านนี้ฉันอัดหน้าและไปแล้ว”

พูดจบก็ผลักร่างหนาของชาญวุฒิล้มลงแล้วเดินจากไป โดยไม่สนใจว่าคนทั้งสามจะเป็นอย่างไร

คุณสร้อยนั่งไม่ติด เหลือบมองนาฬิกาตลอดเวลา ปากก็บ่นพึมพำว่า “ป่านนี้ยังไม่กลับมาอีก หรือว่าเกิดอะไรขึ้นกับหนูเพิร์น”

“คุณย่าดูห่วงคุณเพิร์นมากนะคะ ไปกับคุณแพรงค์ ไม่ต้องห่วงหรอกค่ะ” นฤมลพูดให้หญิงชราคลายกังวลทั้งที่หมั่นไส้ นึกอยากให้ทอไหมไม่ต้องกลับมาอีก

ความปรารถนาของเธอไม่เป็นผล ประมาะพาทอไหมเข้ามาหาคุณสร้อยพร้อมหญิงสูงวัยอีกคนซึ่งตามตัวเต็มไปด้วยรอยช้ำโดยเฉพาะที่หน้ากับปาก

“ตาย! คุณแพรงค์พาใครมาอีกแล้ว ไปถูกใครทำร้ายมาคะ” นฤมลแก้มองตกใจร้องถามออกไป

“คนของคุณเพิร์น คุณย่าครับ ผมพาตัวเด็กที่ถือกลับมาคืนแล้วครับ แถมป้าหนูอีกคน คุณย่าคงไม่ว่านะครับ”

ประมาะบอกให้ทุกคนรับรู้อย่างอารมณ์ดี ผิดกับเด็กดีที่ไม่รู้สึกดีตาม

แต่ก็ยอมรับว่าเขาพูดถูก หากวันนี้ไม่ได้เขา ท่อใหม่ก็ไม่แน่ใจว่าตัวเองจะเป็นอย่างไรต่อไปและจะช่วยป่าหนุออกมาได้หรือเปล่า

“ไม่ว่าจะ ย่าตีใจที่แฟรงค์ช่วยพาหนุเฟิร์นกลับมา แล้วยังมีของแถมมาฝากอีก อ้าว...นั่งหนุ ยืนอ้าปากกว้าง ระวังจะเจ็บแผลนะ จำฉันไม่ได้รีไม่ต้องตกใจหรอกที่เห็นฉัน ไ้จะเล่าให้ฟังทีหลัง” คุณสร้อยชักป่าหนุด้วยน้ำเสียงเป็นกันเองเหมือนครั้งยังอยู่บ้านท่อไหม

คนถูกหักยืนอ้าปากค้าง ไม่คิดไม่ฝันว่าจะเจอหญิงชราพลัดบ้านที่จากไปนานแล้ว เห็นหน้าครั้งแรกไม่แน่ใจว่าใช่คนเดียวกันหรือไม่ เพราะหญิงชราตรงหน้าดูผิดจากเมื่อก่อนมาก แต่พอถูกหักจึงแน่ใจว่าใช่คนเดียวกัน

“ไม่นึกไม่ฝันจริงๆ ค่ะว่าจะเจอคุณท่านอีกครั้ง ไม่คิดว่าคุณท่านจะ...” ร่ำรวยอย่างนี้...ป่าหนุเกือบพูดออกไป

“อย่าเพิ่งพูดอะไรมาก ไปหาหมอทำแผลก่อน ทำทางเจ็บไม่น้อยเลยนี่” คุณสร้อยหันไปตำหนิหลานชายแทน “ทำไมแฟรงค์ไม่พาไปหาหมอก่อนพามาหาย่า”

“ผมเกรงว่าคุณน่าจะกินไม่ได้นอนไม่หลับ ถ้าไม่รีบพาคนโปรดของคุณย่ากลับมาเร็วๆ เลยลืมนึกว่ามีคนเจ็บอยู่ด้วย แถมเป็นคนของเฟิร์นด้วย สงสัยจะนอนผมอีกแน่เลย” ประมะไหลไปเรื่อย ที่จริงเขาต้องการหนีให้พ้นคนของยิงยศ ยังไม่อยากมีเรื่องในวันนี้ จึงรีบพาท่อไหมกลับมาหาผู้เป็นย่าก่อน

ท่อไหมไม่ค่อยพอใจนักที่ประมะพูดเหมือนเธอเป็นคนรักของเธออยากย้อนให้เจ็บๆ บ้าง แต่ไม่อาจทำได้เพราะรู้ว่าคงไม่จบแน่ สู้เสียบเสียดีกว่า อีกอย่างก็ถือว่าตอบแทนความดีของเขาที่ช่วยเธอกับป่าหนุ

‘ยอมก็ได้ คนมันนี่ม’

“ไม่ต้องเอาย่ามาอ้างเลยพ่อตัวดี ลืมนึกถึงก็บอกเถอะ ย่าจัดการเอง” คนเป็นย่าว่าหลานชายอย่างไม่วัหน้า ก่อนหันมาสั่งนฤมล “นฤมล ช่วย

พาคนของคุณเฟิร์นไปหาหมอทำแผลหน่อย”

“ได้ค่ะคุณย่า ป้าตามฉันมา” นฤมลจำต้องทำตามเมื่ออยากอยู่ต่อ
อยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับทอใหม่กันแน่

“ที่นี่ไม่มีคนอื่นแล้ว บอกยามาซิ เกิดอะไรขึ้นกันแน่หนูเฟิร์น
คนชั่วพวกนั้นทำอะไรหนูหรือเปล่า ทำไมนั่งหนูถึงได้เจ็บเหมือนถูกใคร
ซ้อมมา” คุณสร้อยถามทันทีที่นฤมลพาป้าหนูออกไปแล้ว

ทอใหม่ลั่นแล้วว่าเจ้าเล่ดีหรือไม่ดี ไม่อยากให้หญิงชราเป็นเดือด
เป็นแค้นแทนตัวเองแล้วส่งผลต่อสุขภาพ

“ป้าหนูถูกคนเลวพวกนั้นซ้อม บีบบังคับให้บอกที่อยู่คนโปรดของ
คุณย่าครับ แต่แกล้งใจดีตัง ยังไงก็ไม่บอก เลยเจ็บตัวอย่างที่เห็น” ประม
ระคำถามทำที่ลึงเลของทอใหม่จึงเล่าเอง เขารู้จักยาของเขาดีว่าท่านไม่ใช่
คนอ่อนแอที่รับฟังเรื่องราวๆ ไม่ได้ ตรงข้าม...ท่านเข้มแข็งและเข้าใจชีวิต
ดีด้วยซ้ำ

“คนพวกนั้นเลวจริงๆ ดีแล้วที่หนูเฟิร์นรอดมาได้ ห้ามกลับไปอีก
ต่อให้พวกมันเอาเรื่องคุณแก้วกับน้องชายของหนูมาซุกก็ไม่ต้องกลัว
มีพ่อตัวดีที่อยู่ทั้งคน ไซ้ไหมแฟรงค์” ท่านหันไปถามหลานชายเพื่อยืนยัน
คำพูดของท่านและสร้างความมั่นใจให้ทอใหม่

“ก็หลานคุณย่าเก่งนี่ครับ ที่จริงผมเป็นนักธุรกิจ ไม่เคยทำอะไรให้
ใครฟรีๆ แต่ถ้าคุณย่าขอเรื่อง ผมจัดเต็มไม่คิดค่าเหนื่อย ยินดีบริการเต็มที่
ครับผม” พ่อตัวดีเริ่มทวงบุญคุณ

“อย่าเพิ่งรู้กันว่าแฟรงค์ทำเพื่อย่า ย่าควรออกจดหมายแสดงความ
ขอบคุณนั่นสิ” คุณสร้อยประชดทันควัน ทำเอาพ่อตัวดีหน้าเงื่อน

พลันเสียงโทรทัศน์ก็ดังขึ้น ประมรีบกดรับแล้วเดินไปหามุมสงบคุย
ลักพิกก็กลับมา สีหน้าเครียดๆ

“ผมไม่ว่างคุยเล่นกับคุณย่าแล้วครับ ขอตัวไปจัดการคนที่บังอาจ
มากระตุกหนวดเสืออย่างนายประมก่อน”

แล้วเขาก็รีบร้อนออกไป โดยมีผู้เป็นยามมองตามด้วยความกังวล ก่อนจะถอนหายใจยาวๆ

“ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น พ่อตัวดีถึงได้รีบร้อนออกไป เฮ้อ...ธุรกิจสมัยนี้ทำกันไม่ง่ายเลย” คุณสร้อยอดบ่นไม่ได้

“คุณย่าไม่ต้องห่วงหรอกค่ะ ถึงเฟิร์นจะเพิ่งรู้จักคุณแฟรงค์ แต่ก็มั่นใจว่าเป็นคนเก่ง ฉลาดหาตัวจับยากคนหนึ่งค่ะ” ทอใหม่ปลอบ อยกให้ท่านสบายใจทั้งที่ตัวเองก็มีเรื่องให้คิดหลายเรื่องเช่นกัน

“นั่นมันภายนอก ตามยามา ยามีอะไรจะบอก”

คุณสร้อยเดินนำทอใหม่ไปอีกห้องหนึ่ง ซึ่งเป็นห้องนั่งเล่นไม่ใหญ่นัก มีโต๊ะทำงานตั้งอยู่ ด้านหลังเป็นผนังกระจกใส มองเห็นสวนดอกไม้สวยงาม

“นี่ตรงนี้ดีกว่าหนูเฟิร์น เห็นวิวด้านนอกชัดดี...รู้มั๊ยว่าทำไมย่าถึงให้เขาจัดสวนปลูกดอกไม้ไว้มากมาย”

คุณสร้อยชวนทอใหม่นั่งลงบนเบาะนุ่มนิ่มสีน้ำตาลลายไม้บนพื้น ซึ่งมีหมอนสวยๆ หลายแบบวางอยู่

“นี่ค่ะหมอน คุณย่าจะได้นั่งสบายๆ” ทอใหม่หยิบหมอนสามเหลี่ยมให้อีกฝ่ายใช้เท่าแขน

“ขบใจจะหนูเฟิร์น ที่จริงห้องนี้เป็นห้องทำงานของหลานชายย่า เวลาเครียดๆ ก็มองไปด้านนอกเพื่อผ่อนคลาย...ว่ากันตามตรง ถ้าไม่ได้หลานชายคนนี้ ย่าคงไม่ได้พบหนู ที่จริงย่าก็เกรงใจพ่อตัวดีอยู่เหมือนกัน ลำพังดูแลกิจการในบริษัทก็แทบไม่มีเวลาอยู่แล้ว ไหนจะเรื่องของครอบครัวข้างหุ้นส่วน คู่แข่ง คัดสรรที่คอยจะขย้ำอยู่ตลอดเวลา แล้วยังต้องทำตามสัญญาที่ให้ไว้กับย่าเรื่องหนูอีก แต่ละเรื่องหนักๆ ทั้งนั้น มันไม่ง่ายเลยนะที่คนคนหนึ่งจะทำได้”

คุณสร้อยร่ายยาว ทอใหม่ฟังแล้วรู้สึกได้ว่าท่านเป็นห่วงพ่อตัวดีของท่านไม่น้อย และเพิ่งรู้ว่าเขาเองก็มีปัญหาอยู่ไม่น้อย ที่สำคัญตอนนี้

เธอได้กลายเป็นอีกหนึ่งปัญหาที่เข้ามาในชีวิตของเขาแล้ว

“เฟิร์นเสียใจคะคุณย่า เฟิร์นไม่น่าทำให้ใครต่อใครเดือดร้อนเพราะเรื่องของเฟิร์นเลย”

“อย่าคิดอย่างนั้นหนูเฟิร์น เป็นความตั้งใจของย่าเอง ย่ารู้ว่าหนูยังเป็นกังวลเรื่องป้ากับน้องชาย แต่ไม่ต้องห่วง ไม่ช้าพ่อตัวดีของย่าจะช่วยให้แน่นอน ให้เวลาเขาสักหน่อยแล้วทุกอย่างจะเรียบร้อย”

“เฟิร์นขอบคุณคะคุณย่า ความเมตตาของคุณย่า เฟิร์นไม่รู้จะทดแทนยังไง” ทอโหมกราบลงบนตักหญิงชราอย่างสำนึกบุญคุณ รู้สึกขอบคุณโชคชะตาที่นำพาเธอมาเจอคุณสร้อยอีกครั้ง ทำให้แสงแห่งความหวังส่องสว่างในชีวิตหลังจากมืดมิดมานาน

“ไม่ต้องทดแทน หนูเคยช่วยย่า ถ้าวายกัน แต่อย่าอยากขอร้องให้ทำอะไรให้ย่าสักอย่างจะได้ไหม”

“ได้ค่ะ ขอเพียงเฟิร์นทำได้ เฟิร์นยินดีค่ะ” ทอโหมรับคำ ดวงตากลมโตเป็นประกาย รู้สึกดีใจที่จะได้ทำอะไรเป็นการตอบแทนหญิงชราที่เธอรักเหมือนย่าแท้ๆ

“เรื่องที่ย่าจะให้ช่วยไม่ยากเกินความสามารถ อาจต้องฝืนใจทำ แต่ย่าเชื่อว่าไม่นานหนูต้องทำด้วยความเต็มใจ” คุณสร้อยพูดเป็นปริศนา

ทอโหมมองหน้ายิ้มๆ ของอีกฝ่ายอย่างสงสัย

“ไม่ว่าเรื่องอะไรเฟิร์นยินดีทำคะคุณย่า บอกมาเถอะค่ะ”

“หนูไม่ทำให้ย่าผิดหวังจริงๆ ถ้าอย่างนั้นฟังย่าให้ดีนะ”

ผู้สูงวัยสอดสายสายตาไปรอบๆ ก่อนกระซิบให้ฟัง ทอโหมมีสีหน้าหนักใจบนขดเขินเมื่อรับรู้ แต่ก็มีอาจปฏิเสธได้เพราะคุณสร้อยมีพระคุณต่อเธอ และหลานชายท่านก็เป็นความหวังหนึ่งเดียวของเธอในเวลานี้ที่จะช่วยคนที่เธอรัก ฉะนั้นเธอจึงต้องทำให้ดีที่สุดเพื่อทุกคนที่เธอรัก และตอบแทนความเมตตาของท่านด้วย...ทอโหมให้สัญญากับตัวเอง

ยิ่งยศนั่งดูรายการโทรทัศน์ในห้องนั่งเล่นซึ่งตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์ราคาแพง ทว่าใจกลับร้อนรุ่มจนแทบรอคอยไม่ไหว กระทั่งเสียงโทรศัพท์ดังขึ้นจึงรีบกดรับแล้วยิ้มเล็กน้อย

“ท่านครับ เด็กของท่านมีคนมาชิงตัวไป นายหนพดลถูกทำร้ายอาการสาหัสครับ” คนเป็นลูกน้องรีบรายงานให้ทราบ

คนเป็นนายได้ยินแล้วแค้นแทบอยากขว้างโทรศัพท์ทิ้ง เขาถามเสียงลอดไรริ่น

“ใคร?”

“นายปรมะครับท่าน”

“มันอีกแล้ว” ยิ่งยศแค้นจัด ก่อนจะนั่งไปพักหนึ่งแล้วสั่ง “ให้คนตามประกบมันทุกฝีก้าว พบเจอที่ไหน ฆ่าได้ทันที”

“ผมสังคนของผมไว้แล้วครับท่าน ไม่ต้องห่วง”

“ดีที่รู้ใจฉัน ถ้าเก็บมันได้ฉันมีรางวัลให้เป็นสองเท่า” ปากหนายิ้มเยือกเย็น

‘เด็กเมื่อวาน ชินคิดลองดีกับฉัน ไม่ช้าแจะรู้จักคนอย่างยิ่งยศดีชั้น ฉันจะเล่นงานแกรอบด้านทั้งคิกนอกคิกใน คนของฉันกำลังป่วนเรือสินค้าของแกอยู่ แกต้องกุมขมับแน่ถ้าเจอเจ้าหน้าที่ป่วนจนไม่เป็นอันทำมาหากิน สุดท้ายต้องไร้ชื่อบนแผ่นดินนี้’

ยิ่งยศแค้นหนักที่คนของเขาไปถึงช้ากว่าปรมะ ไม่อย่างนั้นเขาคงได้เสพสุขกับรางวัลทองหมอกหวานของทอไหมไปนานแล้ว...พอคิดถึงทอไหมก็ทำให้จุกคิดเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้

ทำไมทอไหมถึงยอมให้หนพดลกับอรทัยบังคับ ทั้งที่ไม่ใช่เด็กหัวอ่อน

ปรมะออกจากลิฟต์ชั้นสิบเก้าของอาคารแอลเอสทีซึ่งเป็นชั้นผู้บริหาร เดินตรงไปหาน้ำทิพย์ เลขาฯ มือโปรคนสวยซึ่งกำลังทำหน้าที่เครียดคุยโทรศัพท์อยู่

“ค่ะๆ คุณปรมะกำลังมาค่ะ ไม่ต้องห่วง แอลเอสที่รับผิดชอบเต็มที่ค่ะ” เสร็จแล้วก็วางสายกลางถอนหายใจหนักๆ ก่อนจะยิ้มออกเมื่อเห็นประธานหนุ่มหล่อยืนตรงหน้า

“เกิดอะไรขึ้นคุณน้ำ ใครป่วน?”

“ของที่มากับเรือของเราถูกกักไว้ไม่ให้เคลียร์ออกจากท่า หน่วยปราบปรามของกรมศุลกาฯ ขอเปิดค้นทุกตู้ อ้างว่ามีคนแจ้งว่ามีของต้องห้ามมากับเรือของเรา แต่ไม่รู้ว่ามีตู้ไหน ลูกค้าโทร. มาไวจนสายแทบไหม้ของเสียหายไปหลายตู้ นี่เพิ่งตรวจไปห้าหกตู้ พี่สุกำลังติดต่อหาท่านอธิบดีอยู่ อยากรู้เหมือนกันว่าใครเป็นคนให้ข่าว เห็นว่ามีของผิดกฎหมายมากับเรือของเราเลยส่งหน่วยที่เกี่ยวข้องมาตรวจค้น ตอนนี้อยู่ติดต่อกันไม่ได้ค่ะ ขาวว่าท่านติดประชุมกับท่านรัฐมนตรี” เลขานฯ สาวสวยรายงานชนิดลืมหายใจ

คนเป็นนายยืนฟังอย่างสงบ ไม่วิตก

“ผมรู้แล้วว่าฝีมือใคร ไม่ต้องห่วง ทุกอย่างจะเรียบร้อยในอีกไม่กี่ชั่วโมง บอกคุณสุด้วยว่าทำอะไรก็ได้ให้เจ้าหน้าที่หยุดค้นลักพักแล้วช่วยบอกซีพมาพบผมด้วย ผมมีเรื่องด่วนให้ทำ นอกจากซีพแล้ววันนี้ผมไม่อนุญาตให้ใครเข้าพบอีก”

คนเป็นนายสั่งเป็นชุดก่อนเดินเข้าห้องไป เลขานฯ สาวสวยมีสีหน้าไม่เข้าใจ

“มันจะเป็นไปได้ยังไง ทุกคนกำลังหัวหมุนเพราะหาทางออกไม่ได้ แต่คุณแฟรงค์กลับบอกว่าทุกอย่างจะเรียบร้อย...จริงสิ ไม่น่าลืมหายก็คุณแฟรงค์เป็นซีโอไอที่เก่งที่สุดนี่นา รีบโทร. หาพี่สุดีกว่า”

แต่พอจะโทร. ก็มีอันต้องชะงักเมื่อชายหนุ่มหน้าหนึ่งทว่าหล่อเหลาถือดอกกุหลาบแดงดอกใหญ่มาหยุดตรงหน้าแล้วยืนให้

“กุหลาบสวยๆ สำหรับคนสวยๆ ครับคุณน้ำ” ซีพบอกแค่นี้ แล้วเดินเข้าห้องเจ้านายไปโดยไม่สนใจท่าทีมึนงงตกตะลึงของอีกฝ่าย

“คุณชีพนี่เล่นบ้าง อยู่ดีๆ ก็ชมแล้วให้กุหลาบ สงสัยฝนตกน้ำท่วม
แน่วันนี้” น้ำทิพย์พึมพำ ปกติชีพจะมาขโมยลูกอมในขวดแก้วบนโต๊ะไป
บ้าง ปากกาบ้าง บางทีก็กระดาษโน้ต จนเธอสงสัยว่าเจ้านายแต่งตั้งให้
เป็นคนสนิทได้อย่างไร มาที่ไรก็มาตัวเปล่าทุกที

หญิงสาวจ้องมองกุหลาบในมือแล้วยิ้มบางๆ แต่พอเงยหน้าขึ้น
ก็ต้องหุบยิ้มเมื่อสาวสวยแต่งตัวทันสมัยกำลังเดินตรงมา ข้างกายมี
ชายหนุ่มแต่งชุดดำ ใบหน้าเคร่งขรึมสามคนเดินมาด้วย

“ลูกสาวเจ้าพ่อมาแล้ว วันนี้มันวันอะไรหนอ งานเข้าตลอด แล้วจะ
กันไปให้เข้าพบคุณแฟรงค์ได้ไงเนี่ย กรรมของน้ำจริงๆ ให้ตายเถอะ”

๕

ปรมะเข้าห้องแล้วโทร. หาพรรคพวกซึ่งทำงานที่กรมศุลกากร
ทันที ธุรกิจของเขาไม่อาจหลีกเลี่ยงการติดต่อกับหน่วยงานของรัฐ ดังนั้น
จึงจำเป็นต้องทำความคุ้นเคยกับเจ้าหน้าที่ตั้งแต่ระดับล่างจนสูงสุดเพื่อความ
สะดวกของงาน แล้วเขาก็ได้รู้ว่าเป็นฝีมือของใคร ซึ่งไม่ผิดจากที่คาดไว้
นัก เห็นทีเฒ่าหื่นคงแค้นที่เขาไปชิงตัวที่อิเหนาคนใหม่จึงคิดเล่นงานเขา
ไม่ถ่วงน้ำหนักหรอก

ปรมะไม่เคยกลัวอยู่แล้ว โดยเฉพาะคนเลว ลองกันสักตั้งอย่างนี้ต้อง
เกลือจิ้มเกลือ และก่อนที่เขาจะโทร. หาใครบางคน ประตูห้องก็เปิดออก
โดยไม่ได้เคาะ พร้อมกับการปรากฏตัวของซีฟ ผู้ช่วยคนสนิท

“มาเร็วทันใจดีนี่ เหาะมาเหรอซีฟ คุณน้ำแก่งจริงๆ ตามตัวนายเจอ”
ปรมะเขวះผู้ช่วยคนสนิท ปกติเวลาจะเรียกหาตัวต้องโทร. ตามหาให้วุ่น

“บังเอิญผมว่างเลยไปเตร่อยู่แถวท่าเรือ ถึงรู้ว่าท่านอธิบดีได้รับ
คำสั่งจากเบื้องบนให้จับตาดูเรือสินค้าของเราเป็นพิเศษเพราะสงสัยว่าจะ
มีของผิดกฎหมายมาด้วย ท่านเลยจำเป็นต้องทำตามหน้าที่และรีบไปประชุม

กับท่านรัฐมนตรี”

ซีพสมเป็นผู้ช่วยคนสนิทจริงๆ ที่รู้ใจเจ้านาย

“อย่างนี้ค่อยทำงานคู่กับตำแหน่งคนสนิทของฉันหน่อย ถ้าเดาไม่ผิด เบื้องบนคนนั้นก็คือนายยิ่งยศ ท่านอธิบดีคงกลัวถูกย้ายและกลัวทางเราเล่นงานกลับเลยชิง แต่ฉันไม่ปล่อยไว้แน่ ถ้าตรวจแล้วไม่เจออะไร ทางเราจะเสียหายมาก ต้องมีคนรับผิดชอบ”

น้ำเสียงนั้นเยือกเย็นนักจนซีพหนักขยาดแทนท่านอธิบดี คิดแล้วก็เห็นว่าเห็นใจพวกข้าราชการเหมือนกัน ไม่ทำตามผู้มีอำนาจก็เดือดร้อน

“แต่ผมเห็นใจท่านครับคุณแฟรงค์ ใครๆ ก็กลัวหลุดจากตำแหน่งทั้งนั้น ที่จริงน่าเล่นงานตัวการใหญ่มากกว่า” ซีพออกความเห็น

คนเป็นนายมองหน้าผู้ช่วยคนสนิท ไม่อยากเชื่อว่าจะลูกลงหน้าตายจะรู้จักเห็นใจคนอื่นด้วย

“ถ้าเห็นใจนักก็ช่วยให้คนไปป่วนโรงแรมนายยิ่งยศที่ โทร. แจ็ง ตำรวจว่าสงสัยจะมียาบ้าซุกซ่อนอยู่ในโรงแรม และอาจเป็นที่ที่พ่อค้ายานัดส่งยาก็ได้”

ซีพถึงรู้ว่าหลงกลคนเป็นนายแล้ว ที่แท้ไม่คิดรังแกข้าราชการแต่กะเล่นงานผู้อยู่เบื้องหลัง

“ได้ครับ แต่ตำรวจหน้าไหนจะกล้าไปค้นโรงแรมของนายยิ่งยศ” ซีพมองไม่เห็นทาง เป็นที่รู้กันว่ายิ่งยศมีพรรคพวกอยู่ในแวดวงข้าราชการและการเมืองเต็มไปหมด

“นายโทร. ให้ถูกคนก็พอ นายยิ่งยศกับพวกเที่ยวเพาะศัตรูไปทั่ว ย่อมต้องมีคนจ้องหาจังหวะเล่นงานอยู่” คนเป็นนายชี้ทางให้

“จริงสิ ผมลืมนี่ไป คนที่ถูกนายยิ่งยศกลั่นแกล้งทำร้ายมีไม่น้อย พวกที่กลัวก็หนึ่งเงียบยอมรับชะตากรรมที่นายคนนี้หยิบยื่นให้ แต่พวกที่ไม่กลัวอิทธิพลก็เชื่อว่ายอม เพียงแต่รอเวลาและจังหวะเหมาะๆ เล่นงานกลับ ว่าแต่คุณแฟรงค์ไม่คิดโทร. ไปเตือนในฐานะผู้หวังดีก่อน

เธอครับ” คราวนี้ผู้ช่วยตัวแสบยุส่ง พอนึกภาพออกว่าผลจะเป็นอย่างไร
นักธุรกิจผู้มีอิทธิพลกว้างไปทั่วเมืองต้องตื่นแน่

“ไม่จำเป็น เพราะนายยิ่งยศจะโทร. มหาเอง นายไปทำตามที่บอก
ก็พอ”

“ได้ครับเจ้านาย งานนี้สนุกซัวร์” ผู้ช่วยหน้าตาบอกลแล้วเดินไป
ที่ประตู พอเปิดออกไปก็แทบผงะ

น้ำทิพย์ เลขฯ คนสวยของปรมะยืนกางแขนขวางสาวสวยลูกครึ่ง
ไทย-สิงคโปร์ ซึ่งขนบข้างด้วยบอดีการ์ดสามคนอย่างไม่กลัวเกรง

ข้างกลางจริงๆ...ซีพีนึกชมเลขฯ สาวสวยแต่ยังไม่คิดช่วย อยากรู้ว่า
เธอจะเก่งสมกับฉายาเลขฯ มือโปรที่หลายคนแอบยกย่องหรือไม่

“ไม่ได้แน่คะคุณโซเนีย เข้าไปไม่ได้ คุณแฟรงค์คุยธุระสำคัญอยู่
สั่งห้ามไม่ให้ใครกรวน” น้ำทิพย์ทำตามหน้าที่เต็มที่

“หลีกไปนะ เป็นแค่เลขฯ คิดมาขวางฉัน ข้างไม่เจียมเลย” โซเนีย
จ้องมองน้ำทิพย์ด้วยแวตานั้นแล้ว ใครๆ ก็รู้ว่าเธอเป็นลูกสาวคนเดียว
ของเซี่ยหลงซาง เจ้าพ่อขนส่งครบวงจรแห่งเกาะสิงคโปร์ ไม่มีใครกล้า
ขัดใจ มีเพียงปรมะกับคนของเขาที่ชอบขัดใจเธออยู่เรื่อย ถ้าไม่เพราะ
หลงรักคู่ค้าต่างวัยของบิดาแต่แรกรู้จัก เธอจะไม่ยอมมาเหยียบแผ่นดินเกิด
ของมารดาบ่อยๆ หรือ มาที่ไรไม่เคยสมหวัง หรือไม่ก็ถูกขวางเช่นวันนี้

“ยังงี้ก็ให้เข้าพบไม่ได้ละ ซินคุณโซเนียยังคือที่จะเข้าไปอีก ฉันจะ
เรียกรปภ. ให้มาเชิญคุณออกไป”

ไม่รู้ว่าน้ำทิพย์ไปกินดีหมีมาจากไหนถึงกล้าขู่ลูกสาวเจ้าพ่ออย่าง
โซเนีย

“เธอกล้าระอะ ยืนช่ออยู่ทำไมล่ะพวกแก รีบจับยายนี้ไปให้พ้นทางฉัน
ปล่อยให้เกาะกะลูกตาอยู่ได้ ระวังจะตงงาน”

สิ้นคำสั่งนายสาว ชายชุดดำรีบก้าวเข้าหาสาวใจกล้าที่บังอาจมาท้าทาย
ลูกสาวเจ้าพ่อ แต่พอจะขยับมือไปลากร่างบางให้พ้นทาง ผู้ชายหน้าตาหล่อ

ก็มายืนขวางไว้และจ้องมองพวกเขาด้วยแวต่าน่ากลัว

“พวกแกคิดจะทำอะไรคุณน้ำมิตราบ ที่นี้ประเทศไทย จะใหญ่ก็ขอให้ใหญ่ให้ถูกที่ เข้าใจไหม” จบคำพูด ซีพจัดการกับพวกมันจนล้มลงโดยไม่ทันได้ตั้งตัว ท่ามกลางความตกตะลึงของทุกคนเมื่อเห็นเขาลงมือไวมาก

“นายเป็นใครกล้ามาทำคนของฉัน รุ้มัยฉันลูกใคร ไอ้หน้าเหียน” โซเนียตวาดถามอย่างเอาเรื่อง นึกค่าคนของตัวเองที่ไม่ได้เรื่อง

“คนของฉันทเอง มาหาเรื่องที่นี่อีกแล้วหรือโซเนีย”

เสียงตอบของปรมะดังจากด้านหลังทำให้ทุกคนหันไปมอง ไม่รู้ว่าเขาออกมาตั้งแต่เมื่อไร แต่คนที่ถูกว่ากลับยิ้มหน้าบานที่ได้พบ ทำท่าจะโผล่เข้าหา หากไม่มีร่างสูงใหญ่ของซีพขวางไว้

“อย่าครับคุณหนูโซเนีย ผู้หญิงวิ่งเข้าหาผู้ชายเป็นการไม่สมควรอย่างยิ่ง คนไทยเขาถือ”

“แก...ไอ้หน้าเหียน แส่หาเรื่องอีกแล้ว” โซเนียโกรธจัด ซีพหน้าดำ คนหน้าเหียนหันไปยิ้มให้คนเป็นนายที่ยืนกอดอกหนึ่ง ก่อนตวาดออกมา

“พอได้แล้วโซเนีย เลิกมาวางอำนาจที่นี่เสียที” ปรมะเอือมระอาหญิงสาวที่เอาแต่ใจตัวเองอย่างโซเนียซึ่งไม่มีใครกล้าทำอะไรรุนแรง เพราะเกรงใจคู่ค้าคนสำคัญของเขานั้นเอง

“แฟรงค์คะ ในที่สุดคุณก็ออกมาพบโซเนียจนได้ ดีใจจริงๆ” โซเนียไม่โกรธ กลับยิ้มหน้าบาน ทำท่าจะโผล่เข้าหาชายหนุ่มที่เธอปลื้มสุดชีวิตอีกครั้ง แต่อีกฝ่ายไม่ปลื้มเธอเท่าไรจึงคิดแต่จะขับไล่

“หยุดอยู่ตรงนั้นนะโซเนีย อย่าเข้ามาใกล้ มาทำไม ใครเชิญ”

เสียงนั้นบอกให้รู้ว่ารังเกียจ ใบหน้าสวยๆ เปลี่ยนจากหน้าบานเป็นผิดหวังเสียใจทันที

“ทำไมคะแฟรงค์ ก็โซเนียคิดถึงคุณนี่ โซเนียอุตส่าห์ไม่ไปเที่ยวยุโรปกับแม่แล้วมาหาคุณ ทำไมต้องขับไล่โซเนียด้วย” สาวสวยตัดพ้อต่อว่า น้ำตาพานจะไหลให้ได้...ใครจะรู้ว่าลูกสาวเจ้าพ่อখনส่งอย่างเธอจะถูก

ผู้ชายขับไล่อย่างไม่ยติ

“เสียใจ คุณมาผิดเวลา ผมยุ่ง ไม่ว่างต้อนรับคนว่างจัดอย่างคุณ
เชิญกลับไปได้ ผมมีเรื่องด่วนต้องทำ”

อีกฝ่ายหาได้มีความสงสารไม่ เขายังคงยืนชากับเธอเหมือนเดิม
น้ำทิพย์นึกสงสาร คุณหนูนิสัยเสียที่มาหลงชอบเจ้านายของเธอ
ซึ่งไม่เคยให้ความหวังผู้หญิงคนไหน

‘ชาตินี้จะได้เห็นผู้หญิงของคุณแฟรงค์ไหมเนี่ย’ เลขาฯ สาวสวยคิด
ขณะมองเหตุการณ์ตรงหน้า

ซีพเองก็อยากรู้ว่าเจ้านายจะสลัดผู้หญิงบ้ารักออกไปได้อย่างไร
เขาเองก็รำคาญเหมือนกัน...ผู้หญิงอะไรพูดไม่รู้เรื่อง

“ดี...เมื่อคุณไม่ต้อนรับไซเนีย ไซเนียจะไปบอกอาปาให้จัดการ
ไซเนียรักคุณ ไม่มีวันปล่อยคุณไปแน่ วันนี้คุณไม่ต้อนรับ แต่วันหน้าคุณ
ต้องไปง้อไซเนียถึงที่” หญิงสาวประกาศก้อง ท่าที่ผิดหวังเศร้าเสียใจเมื่อครู่
จางหายไป เปลี่ยนเป็นข่มขู่แทนจนทุกคนปรับอารมณ์ตามไม่ทัน

“อยากทำอะไรก็เชิญ วันนี้ผมขอตัว”

ปรมะเนิงเฉยไม่สะทกสะท้าน เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นชา พูดจบ
ก็เดินไปที่ลิฟต์ ไม่สนใจว่าใครจะคิดอย่างไรและทำอะไรต่อ

ไซเนียอึ้ง ไม่คิดว่าเขาจะไม่กล่าวคำขู่ของเธอและคิดจะตามไป ทว่า
ซีพก็ขวางไว้อีก หญิงสาวจ้องมองราวกับจะกินเลือดกินเนื้อก่อนหันไป
สั่งผู้ติดตาม

“กลับ!”

น้ำทิพย์เอามือปิดปากหัวเราะขำ แล้วหันไปมองคนสนิทของเจ้านาย
ที่ปกป้องเจ้านายสุดฤทธิ์

“วันนี้ต้องขอยกตำแหน่งฮีโร่ให้คุณซีพ ช่วยทั้งคุณแฟรงค์กับน้ำ
เมื่อครู่ถ้าไม่ได้คุณซีพ น้ำตายแน่ ว่าแต่คุณซีพไม่กลัวเธอจะ ไปทำให้
ลูกสาวเจ้าพ่อโกรธ ถ้าเจ้าพ่อเอาเรื่อง คุณแฟรงค์ก็ช่วยไม่ได้না” น้ำทิพย์

ยั่วคนหน้าเย็นตามที่โชนียตั้งฉายาให้

“ไม่น่ากลัวเท่าทำให้คุณน้ำต้องเดือดร้อน” คนหน้าเย็นพูดเป็นปริศนา
ก่อนรีบร้อนจากไป เลขฯ สาวสวยยืนงงทำหน้าเหลออย่างไม่เข้าใจ
ลึกลับหน้าก็เปลี่ยนสี และพึมพำ

“คุณชีพนี้บ้าใหญ่แล้ว”

ยิ่งยศกำลังเพลินกับการหยอกอิหนูคนใหม่อย่างเมามันบนเตียง
มีคนใส่พานถวายเพื่อผลประโยชน์ทางธุรกิจ ร่างขาวนวลอวบอิมของเด็กสาว
วัยยี่สิบต้นๆ ซึ่งนอนระทวยบนเตียงนั้นยั่วเพลิงตัณหาในตัวยิ่งยศให้
พุ่งขึ้น แม้เด็กสาวตรงหน้าจะเทียบหอใหม่ไม่ได้ แต่ก็น่ารักตรงที่เป็นเด็กดี
ไม่กล้าขัดขืน

ไอบัรมะหลานชายเพื่อนหน้าโง่งกล้ามาขวางทางเขา ไม่อย่างนั้นปานนี้
เขาเข้าไปนั่นแทนเป็นผู้ถือหุ่ใหญ่ของแอลเอสทีแล้ว...ยังคิดยั้งแค่นั ยิ่งยศ
ลืมหัดระบายนั่นลงบนร่างขาวนวลอวบอิมแรงๆ จนเด็กสาวเปลือยดิน
เพราะทนไม่ได้

“ท่านขา เบาค่ะหนูเจ็บ” เด็กสาวอ้อนวอน

“ก็หนูทั้งหอมทั้งขาวอวบน่าพุด จะให้ฉันเบามีมือไต่ยังไง อยู่เฉยๆ
เลิกดิ้น แล้วฉันจะทำให้หนูรู้ว่าสวรรค์เป็นยังไง”

สวรรค์ของยิ่งยศคืออนรกของเด็กสาว เขายังคงพุดร่างอวบอิม
อย่างเมามันตามอารมณ์ที่เห็น แต่ก่อนที่จะถึงจุดหมายปลายทาง เสียง
โทรศัพท์ก็ดังแทรกขึ้นตืดๆ กันจนต้องตัดใจเอื้อมมือไปรับ

“ท่านครับ แยกแล้วครับ ตำรวจยกขบวนมาค้นโรงแรมเรา บอกว่า
มีพลเมืองดีแจ้งว่าพ่อค้ายาข้ามชาติเข้ามาพักและนัดส่งยากันที่นี่ นักข่าว
ก็มาด้วย ผมกำลังรับหน้าพวกนักข่าวอยู่”

ผู้บริหารโรงแรมรายงานอย่างร้อนรนทำให้คนเป็นประธานหมด
อารมณ์สนุกแต่กลับเครียดแทน

“บอกพวกนักข่าวไป ห้ามไปเขียนข่าวมั่ว ไม่อย่างนั้นฉันฟ้องแน่ โทร. ไปบอกท่านกำพลให้สั่งลูกน้องกลับเดี๋ยวนี้”

“ผมติดต่อไปแล้ว ท่านไม่อยู่ครับ เดินทางไปประชุมที่ต่างประเทศ ผมโทร. ไปหาท่านรัฐมนตรี ท่านก็ไม่อยู่เช่นกัน”

“อะไรกันวะ ไม่อยู่หมด แล้วมันเป็นใครกัน กล้าบุกค้นโรงแรม ของฉันโดยไม่มีหมายค้น”

“เห็นว่ามาจากดีเอสไอครับ”

“ไอ้หน่วยนี้อีกแล้ว เมื่อไหร่จะยุบไปเสียที” ยิ่งยศสบถดังๆ “ไม่เป็นไร เตียวฉันเคลียร์เอง ฉันรู้แล้วว่าฝีมือใคร” จากนั้นก็ไล่อิ้หนูคนใหม่ออกไปจากห้องเพราะต้องจัดการกับคนที่บังอาจมาลอบคมเขาที่แม่เต๋ารัฐมนตรี บางคนยังเกรงใจ เห็นที่หน่วยงานนี้คงอยู่ไม่ได้แล้ว

แต่ทำไม่อยู่ดีๆ ถึงกล้าบุกมาค้นโดยไม่มีหลักฐานแน่ชัด ต้องมีคนอยู่เบื้องหลังเรื่องนี้แน่

ยิ่งยศคิดทบทวนอยู่ครู่หนึ่ง จึงรู้ว่า เป็นฝีมือผู้อ่อนวัยกว่าเขาหลายสิบปี แต่สามารถผงาดในสังคมได้โดยมีอิทธิพลไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน

ก็ได้ ครั้งนี้ฉันยอมแก ไอ้เด็กแสบ แต่ครั้งต่อไปฉันเอาแกถึงตายแน่’ คิดแล้วจึงสั่งให้ลูกน้องหาเบอร์โทรศัพท์ของปรมะ พอได้เบอร์ก็กดโทร. หาทันที เป็นดังคาด อีกฝ่ายรับทันที

“สวัสดีครับคุณยิ่งยศผู้ยิ่งใหญ่ ให้เกียรติโทร. หาผม มีอะไรให้รับใช้ครับ” ผู้อ่อนวัยกว่าทักเหมือนแปลกใจทั้งที่รู้อยู่แล้วว่าคนมากอิทธิพลต้องโทร. หาตามคาด

“ไม่ต้องมาแสรังถาม ฝีมือนายไซ้ใหม่ ตำรวจถึงได้ไปป่วนโรงแรมฉัน” ผู้สูงวัยถามเสียงลอดไรฟันอย่างแค่นจัด

“ฉันจะต้องถามกลับเหมือนกัน เรือสินค้าของผมถูกค้นก็ฝีมือคุณไซ้ใหม่” ผู้อ่อนวัยกว่าย้อนถามแทนคำตอบ

“จะเอาอย่างไรมา” เมื่อต่างฝ่ายต่างรู้ทันกันก็ไม่จำเป็นต้องพูดอ้อม

ให้เสียเวลา

“คุณหยุด ผมหยุด และอย่าเล่นสกปรกกับผมอีก ผมไม่ใช่อาปฐพี ที่รู้ไม่เท่าทันเพื่อนเจ้าเล่ห์อย่างคุณ คุณมีพวก ผมก็มีพวก...ว่าไง จะยอมสังคนของคุณให้กลับไปหรือไม่”

“แก ไอ้เด็ก...ก็ได้ ทันทีที่วางสาย เจ้าหน้าที่จะเลิกค้นตู้สินค้านำที่มากับเรือแอลเอสที่นั่น”

เป็นครั้งแรกที่ยังยศต้องสะกดกลิ่นอารมณ์อย่างมากในการเจรจาเมื่อตัวเองเสียเปรียบเพราะต้องรักษาชื่อเสียงกับหน้าตาจอมปลอมที่สร้างขึ้นมานั่นเอง

“ถ้าจริงอย่างคุณว่า หลังตรวจค้นโรงแรมดัง ตำรวจจะไม่พบอะไรในกอไผ่”

“ตกลง” ยิงยศกัดฟันพูด

“ครั้งนี้ฉันยอมปล่อยให้เด็กอย่างแกล่าพองใจไปก่อน ครึ่งหน้าแกจะรู้ผลของการรัดข้อกับคนอย่างฉันว่าเป็นยังไง จะสั่งสอนเด็กไร้การอบรมอย่างแกให้หลาบจำ จะได้รู้จักเด็กรู้จักผู้ใหญ่”

เด็กไร้การอบรมกำลังนั่งจิบกาแฟอย่างสบายใจในร้านกาแฟดังในห้างเมื่อทุกอย่างเป็นไปตามคาด แต่ยิงยศคงไม่ยุติแค่นี้ ต้องคอยหาทางเล่นงานเขาอีกโทษฐานกล้าไปลู่บคมชิงตัวทอใหม่มาต่อหน้าต่อตา

คุณย่าจะรู้หรือไม่จะได้นำความเดือดร้อนมาให้หลานชายสุดที่รักเสียแล้ว แล้วเขาก็อดนึกถึงสาวที่ไม่ได้ ชายหนุ่มนึกเป็นห่วง กลัวว่าสักวันจะพาตัวไปให้คนเลวพวกนั้นย่ำยี

แล้วทำไมเขาต้องห่วงด้วย?

ประมธผลปล่อยให้คิดถึงตัวปัญหา จนไม่รู้ว่ามีใครมาขอหนึ่งร่วมโต๊ะด้วย กระทั่งเสียงกระแอมดังขึ้นจึงรู้ตัว

“คุณแฟรงค์ครับ ใจลอยคิดถึงสาวสวยที่ไหนครับ หรือคิดถึง

คุณโชเนี่ย“ ซัพแท่งทั้งที่ไปหน้ายังคงเย็นชา นี่คือบุคลิกที่ขัดกันของผู้ช่วย
คนสนิทตัวแสบแต่ฝีมือระดับเซียนเหยียบเมฆ

“ซัพ ฉันว่านายน่าจะไปส่องกระจกดูว่าหน้าตากับบุคลิกมันเข้ากัน
ได้ไหม” คนเป็นนายเล่นแรง

เป็นที่รู้กันว่าหน้าตาของซัพนั้นไร้ความรู้สึกมาแต่ไหนแต่ไร
ทว่านิสัยนั้นทั้งแสบ กวนประสาท และขี้เล่น

“ผมก็ว่าจะของบเจ้านายไปเข้าคอร์สปรับปรุงบุคลิกภาพเพื่อ
จะดีขึ้น แต่คงไม่มีเวลาไปเรียน เพราะมีเจ้านายโหด ใช้งานตลอดทั้ง
งานราษฎร์งานหลวง” ผู้ช่วยคนสนิทโอดครวญหน้าหนึ่ง

“ถ้าอย่างนั้นช่วยรายงานความคืบหน้างานหลวงที่ให้ไปทำมาก่อน”

“ได้ครับเจ้านาย ท่านฝากมาบอกว่าจะส่งบิลมาเก็บค่าเสียหายหน้า
ทำคนของท่านเดี๋ยวด่วน คราวหน้าถ้าจะเล่นงานนายยิ่งยกก็ให้มีหลักฐาน
จริงๆ ไม่ใช่ขวบปล่อย จะเล่นงานคนเจ้าเล่ห์ต้องรอจังหวะและเวลาที่
เหมาะก่อน ครั้งนี้ถือว่ามีเพื่อนหลานชาย” ซัพรายงานตามที่มีผู้มี
อำนาจซึ่งอยู่ฝ่ายตรงข้ามกับยิ่งยศฝากมาบอก

“วันหลังฉันจะไปขอมาทำเอง แล้วเรื่องตู้ที่ถูกค้น เรียบร้อย
หรือยัง”

“เรียบร้อยแล้วครับ นายยิ่งยศแน่จริงๆ พอเราหยุด หน่วยปราบปราม
ก็หยุดค้นตู้และกลับกรมทันที ตอนนี้อยู่เข้ากำลังเคลียร์กับลูกค้าอยู่”

“อย่าลืมนำบิลไปเรียกเก็บค่าเสียหายจากเจ้าหน้าที่ของรัฐด้วย
เราจ่ายลูกค้าไปเท่าไร เรียกคืนเท่านั้น ไม่ต้องบวกอย่างอื่นเพิ่ม”

“คุณแพรงค์ไม่สงสารเจ้าหน้าที่บ้างหรือครับ ก็แค่ข้าราชการตัว
เล็กๆ จะไปสู้อะไรกับผู้มีอิทธิพลได้ ที่ต้องทำก็เพื่อความอยู่รอดนะครับ”
ซัพรู้สึกเห็นใจข้าราชการซึ่งไม่เป็นตัวของตัวเอง ต้องทำงานตามคำสั่ง
ผู้มีอำนาจเหนือกว่า และบ่อยครั้งที่จำต้องเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ถ้าผู้มี
อำนาจสั่งการมา

“นายรู้จักสะกดคำว่าสงสารเป็นตั้งแต่เมื่อไหร่” คนเป็นนายหมั่นไ้
ความซึ้งสงสารเกินเหตุของผู้ช่วยคนสนิท สำหรับเขา ข้าราชการมีหน้าที่
รับใช้ประชาชน ไม่ใช่รับใช้ผู้มีอิทธิพลเพราะหวังรักษาตำแหน่งและความ
ก้าวหน้า

“ตั้งแต่มีนายโหดมั่ง” ชีพประชด งานนี้ต้องมีคนเดือดร้อนแน่
อยากทำตามคำสั่งโดยไม่ดูว่าใครเป็นใคร...ช่างเถอะ ใครทำก็รับกรรมไป
ชีพเริ่มปล่อยวางพลางยกกาแพขึ้นจิบ เฝยบไปพักหนึ่งก็นึกอะไรได้

“คุณแฟรงค์ครับ เรื่องคุณไซเนีย ไม่ใช่ใจอ่อนบ้างเธอ เธอออกจะรัก
เทิดทูนคุณ ขนาดถูกว่าแรงๆ ถูกไล่อ่อยๆ ยังไม่ละความพยายาม ระวัง
นะครับ คุณเชียยโกรธเมื่อไหร่เราจะเดือดร้อน”

“ขอบใจที่เตือน ต่อไปจะให้นายต้อนรับแทน ขอตัวก่อน แล้วช่วย
จ่ายค่ากาแพด้วย” สั่งจบปรมะก็รีบร้อนออกจากร้านไป ปล่อยให้ผู้ช่วย
คนสนิทหนึ่งทำหน้าที่ตายแบบงงๆ ก่อนจะเหลือบไปเห็นสาวสวยมากับ
หญิงสูงวัยซึ่งเดินเลือกเสื้อผ้าอยู่ในร้านฝ่งตรงข้าม จึงพยักหน้าเข้าใจ...
มิน่าเล่า ถึงไม่สนใจสาวสวยอย่างคุณไซเนีย เพราะคุณเฟิร์นนี่เอง สงสัย
ที่เฝ้าติดตามมาตลอดหลายเดือนที่ผ่านมาแล้วจึงตัวมาจากนายยิงยศ
คงไม่ใช่เพราะคุณย่าขอร้องกรรมัง สำคัญจริงๆ เจ้านายเรา...ชีพยิ้ม

ทอใหม่ตามคุณสร้อยเข้ามาในร้านขายเสื้อผ้าชั้นนำ มีเสื้อผ้ามากมาย
หลากหลายสไตล์ให้เลือก ตั้งแต่ชุดอยู่บ้านสบายๆ กระทั่งชุดนอน แต่ละตัว
ดูดีจนเลือกไม่ถูก ทว่าหญิงสาวยังคงนั่งเฉย ได้แต่มองอย่างเดียว

“แบบไม่ถูกใจหรือหนูเฟิร์น ถ้าอย่างนั้นเราไปดูร้านอื่นกัน เพื่อแบบ
จะถูกใจหนู ยังมีอีกหลายอย่างต้องซื้อ” คุณสร้อยผ่านโลกมามาก จึงรู้ว่า
เหตุไรทอใหม่ยังนั่งเฉย คงเพราะเกรงใจท่าน ที่จริงอยากบอกว่าท่านมีเงิน
มากพอที่จะจ่าย แต่เพื่อความสบายใจของหญิงสาวจึงไม่อยากผินใจ

“งั้นเฟิร์นขอไปดูที่อื่นคะ เสื้อผ้าร้านนี้ดูดีเกินไปสำหรับเฟิร์น”

ทอใหม่ไม่อยากให้อีกฝ่ายต้องมาสิ้นเปลือง เพราะแค่ช่วยให้เธอออกจากบ้านหลังนั้นมาได้ก็นับว่ากรุณามากแล้ว

“ผมอาสาพาไปเองครับ ผมมีที่หนึ่งคิดว่าคงถูกใจหนูเฟิร์นของคุณย่า” เสียงของปรมะดังแทรกขึ้น ทำให้หญิงต่างวัยหันไปมองพร้อมกัน

“พ่อตัวดี วันนี้ว่างมาเดินห้างหรือ แล้วรู้ได้ไงว่ายากับหนูเฟิร์นอยู่ที่นี่ จมูกไวจริงๆ” คนเป็นย่าประชด วันๆ หลานชายแทบหาเวลาวางไม่เจอ ติดงานตลอด แล้วจะมีเวลาพาใครไปเดินซื้อของ

“คุณย่าครับ ผมคนนะครับ ไม่ใช่...” คนเป็นหลานโอดครวญ ไม่กล้าพูดต่อ พลางชำเลืองมองคนโปรดของคุณย่าที่ก้มหน้าซ่อนยิ้ม แล้วรู้สึกดีที่เห็นเธอยิ้มได้ อย่างน้อยก็ดีกว่าทำหน้าที่เฉยชาไร้ชีวิตชีวา

“ไม่ต้องมาเรียกร้องความเห็นใจ จะพาหนูเฟิร์นไปซื้อของก็รีบๆ ไปอย่าต้องรีบกลับ กลัวหนูมุลจะเป็นห่วงคิดว่าย่าหนีออกจากบ้าน” คนเป็นย่าหาข้ออ้างเพื่อให้หนุ่มสาวอยู่กันตามลำพัง

“คุณย่าคะ เฟิร์นขอกลับด้วย ไม่รู้ว่าป้าหนูเป็นยังไงบ้าง อยู่ดีๆ ก็ถูกทิ้งให้อยู่กับคนไม่คุ้นเคย”

ปรมะแทบกลืนหัวเราะไม่อยู่ เธอคงเห็นป้าหนูเป็นเด็กทารกกระมัง ถึงได้พูดแบบนี้ ไม่รู้จะห่วงใยคนอื่นไปถึงไหน

“คุณย่าครับ หนูเฟิร์นกับป้าหนูใครแก่กว่ากัน” ปรมะจงใจยั่วคนช่างห่วง

“ถามทำไม หรือสายตาแกมีปัญหา ถึงแยกไม่ออกว่าใครแก่ใครสาว”

คนเป็นย่าย้อนเอาเจ็บๆ แทนคำตอบจนคนเป็นหลานหน้าจ้อย ทอใหม่มองคนหน้าจ้อยเหมือนจะบอกว่า ‘สมน้ำหน้า ปากหาเรื่องตีนัก’

“เปล่าครับ ว่าแต่หนูเฟิร์นของคุณย่าจะเอายังไงครับ จะไปกับผมหรือกลับกับคุณย่า” ปรมะรีบเบี่ยงประเด็น ไม่อยากถูกรุม ดูแล้วเขา

แพ็ซัวร์ เพราะคนเป็นยาเย็นไม่ตรง มีแต่จะเอียงเข้าหาคนโปรดของท่าน

“เฟิร์นมากับคุณย่าก็ต้องกลับกับคุณย่าค่ะ” ทอใหม่ไม่ยอมอยู่ตามลำพังกับเขาเท่าไร แม้รู้ว่าท่านต้องการเปิดโอกาสให้ แต่เธอไม่แน่ใจว่าจะทำตามคำขอร้องของท่านได้หรือไม่

ขอเริ่มจากการใช้คำพูดสนิทสนมก่อนแล้วกัน

ประมะขมวดคิ้ว “ไม่รู้ว่าจะจะมาไม่ไหนกับเขากันแน่ อยู่ดีๆ ก็พูดจาสนิทสนมกับเขาทั้งที่ไม่น่าเป็นไปได้อะไร เขาเพิ่งเจอผู้หญิงอ่านยากอย่างทอใหม่เป็นครั้งแรก

“ไม่ต้องห่วงยา ที่ประเทศไทย รับรองยาไม่หลง ไปกับพ่อตัวดีหาซื้อของใช้ส่วนตัวเถอะ อย่าให้เสียน้ำใจ อุตสำหรับอาสา ถือเสียว่าได้ใช้ นักธุรกิจดัง โอกาสงามๆ อย่างนี้หายาก ปกติดีแต่ใช้คนอื่น” คนเป็นย่ากลับเห็นด้วยกับหลานชาย นึกดีใจที่ไม่ต้องออกไปบังคับหลานเรื่องทอใหม่

“ได้ค่ะคุณย่า ให้เฟิร์นไปส่งคุณย่าที่รถก่อนแล้วค่อยไปนะคะ”

ประมะแทบไม่อยากจะเชื่อว่าสาวหัวดีจะว่านอนสอนง่ายผิดปกติมันแปลกๆ ต้องรู้ให้ได้ว่าเพราะอะไร หรือว่าคุณย่าพูดอะไรกับเธอ

“ไม่ต้องหรอก ยาโทร. ให้คนรถขับมาจอดหน้าประตูก็ได้ รีบไปเถอะ จะได้ไม่เสียเวลาและหันกลับไปทานข้าวเย็น ยาสั่งให้แม่ครัวทำอาหารเลี้ยงต้อนรับพวกหนูไว้แล้ว”

“เห็นที่เราต้องรีบทำเวลาแล้วเฟิร์นจำ ไม่อย่างนั้นคุณย่าอนและพานโกรธผมไปด้วยแล้วจะเดือดร้อนกันทั้งบ้าน”

ไม่ปล่อยยให้ทอใหม่ทันได้เอ่ยอะไร มือใหญ่แข็งแรงก็ลากเธอไปทันที ที่ให้คนเป็นยาเย็นนั่งกับการกระทำอันรวดเร็วของหลานชาย ลักพักก็ยิ้มอย่างพอใจ หากสายตาคอนแกไม่พลาด พ่อตัวดีของท่านคงชอบทอใหม่เข้าแล้ว ดีที่ท่านไม่ต้องใช้ไม้บังคับ เหลือก็แต่ทอใหม่ที่ไม่รู้จะคิดอย่างไรกับสิ่งที่ท่านขอร้อง แม้ท่านจะรู้ว่าเด็กสาวรับปากเพราะสำนึกในบุญคุณก็ตาม